

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

IUBIREA LUI DUMNEZEU PENTRU COPIII SĂI

Dumnezeu a făcut pe om în mod desăvârșit, sfânt și fericit; pământul, așa minunat cum a ieșit din mîna Creatorului, nu purta nici o urmă de decădere sau umbră de blestem. Călcarea Legii lui Dumnezeu — Legea iubirii — aceasta a adus nenorocirea și moartea. Și totuși, în mijlocul suferințelor care sînt un rezultat al păcatului, este descoperită dragostea lui Dumnezeu. Este scris că Dumnezeu a blestemat pământul din cauza omului: Geneza 3,17. Spini și pălămida — dificultăți'e și încercările care au făcut ca viața lui să fie o viață plină de trudă și grijă — au fost rinduite însă spre binele său, ca o parte a disciplinei necesare, în planul lui Dumnezeu pentru ridicarea păcătosului din ruina și degradarea adusă de păcat. Lumea, deși căzută, nu este toată numai necaz și mizerie. Chiar în natură se află solii de nădejde și mîngiere. Scaieții sînt plini de flori, iar spinii sînt acoperiți de trandafiri...

El Insuși a făcut cunoscut infinita Sa iubire și milă. Cînd Moise s-a rugat: „Arată-mi slava Ta“, Domnul a răspuns: „Voi face să trecă pe dinaintea Ta toată frumusețea Mea“. Exod 33, 18-19. Aceasta este slava Sa. Domnul a trecut pe dinaintea lui Moise și a strigat: „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la minie, plin de bunătate și credinciosie, care își ține dragostea pînă la mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul“. Exod 34,6-7. El este „milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate“, pentru că „îi place îndurarea“. Iona 4,2; Mica 7,18.

Dumnezeu a legat inimile noastre de El prin nenumărate dovezi ale iubirii Sale din ceruri și de pe pămînt. El a căutat să ni Se descopere prin lucrurile din natură și prin cele mai profunde și gingașe legături omenesti, pe care inimile noastre le pot cunoaște.

(continuare în pag. a 2-a)

*Scumpi frați și stimate surori,
Iubiți conlucrători,*

Jn paginile acestui număr al revistei noastre „Curierul Adventist”, sint prezentate prelegerile pentru o nouă Săptămână de Rugăciune. De ani de zile, biserica răspunde nevoilor spirituale ale membrilor ei, punind deoparte din toate săptămânile anului, șapte zile, o săptămână în care în mod deosebit ne plăcăm ființa în rugăciuni de mulțumire și recunoștință față de Cel Atotputernic pentru că El a răspuns prin minuni cererilor și nevoilor noastre.

Prelegerile de față ne prezintă diferitele aspecte ale familiei lui Dumnezeu și necesitatea de a ne ruga pentru unitatea și sănătatea ei fizică și morală. Nu este un secret faptul că multe familii din mijlocul nostru ajung la prăbușire. Cele mai dificile și greu de rezolvat probleme le avem cu aceste cazuri triste din comunitățile noastre care apoi, după comportări nechibzuite, după destrămarea legăturilor familiale, bat la ușa bisericii cu deznădejdea celui ce nu poate intra. Această Săptămână de Rugăciune este ocazia ce ni se oferă de a analiza profund cauzele ce rod la temelia fericirii și armoniei căminului nostru, rugînd pe Cel Atotputernic să ne dea biruința de care avem așa de mult nevoie.

Să cercetăm legăturile și poziția noastră în cadrul familiei celei mari a lui Dumnezeu de aici de pe pămînt. Să vedem care sînt relațiile Sale cu noi și cele ale noastre cu El; care sînt relațiile noastre — unii cu alții — în cadrul familiei comunității din care facem parte, care sînt relațiile noastre cu și în mijlocul societății în care trăim și muncim, și către care avem obligații nu numai drepturi și care sînt relațiile în propriile noastre familii. În ce măsură relațiile, acele relații plăcute, armonioase, fac din propriile noastre cămine un paradis.

Este unanim simțămîntul că problema aceasta comportă o atenție deosebită, în lumina tendinței de destrămare a unor familii. Păcatul, care a adus despărțirea dintre Dumnezeu și copiii Săi de pe pămînt, a lucrat despărțirea și între indivizi. Păcatul, fiind elementul ferment al discordiei și urii. Dumnezeu a chemat pe copiii Săi din toate timpurile să conlucreze cu El la repararea acestui rău, să demonstreze faptul că refacerea legăturii și comuniunii dintre Dumnezeu și făptura minilor Sale, va vindeca și înstrăinările dintre ei, ca membri ai aceleiași familii.

Este necesar, cu ajutorul Duhului Sfînt să examinăm relațiile existente între noi. Soțul și soția, copiii și bunicii, se bucură oare fiecare în parte și toți laolaltă de sprijinul, iubirea și respectul de care au nevoie spre a fi fericiti? Sint familiile noastre „cerul pe pămînt”, așa cum ar trebui să fie?

Care este situația în comunitățile noastre? Prezintă ele oare condiții optime pentru creșterea armonioasă a fiecărui membru al ei, pentru dezvoltarea unei vieți morale și spirituale care să fie o certitudine a mîntuirii și fericirii lor? Este atenția și grija noastră îndreptată în mod dezinteresat, numai din iubire, către cei în nevoi, către orfani, văduve, cei care sînt greu încercați din mijlocul nostru? Folosim noi toate potențele talanților incredințați membrilor noștri? Lucrăm împreună într-o perfectă armonie? Dăm noi pe față o reală afecțiune unii față de alții?

Dar trebuie să ne întrebăm totuși cu mulă seriozitate și cercetare de inimă: „Care sînt legăturile noastre cu Dumnezeu? Sintem noi dornici a recunoaște și implini voia Sa? Dacă da, atunci sintem dispuși să ne rugăm și să studiem Cuvîntul Său pentru a cunoaște această voie a Sa? Iar atunci cînd El ne vorbește, cînd El ne descoperă voia Sa, sintem noi dispuși să ascultăm de vocea Sa și să ne supunem ei?”

Consider că aceste probleme legate direct de viața noastră spirituală sînt de o valoare inestimabilă pentru noi.

Cineva mi-a făcut o vizită și prinire a tele am discutat mai mult despre lipsa iubirii frățești din mijlocul nostru. Ne-a atras atenția faptul că Mîntuitorul rostind asupra celor mîntuiți binecuvîntarea intrării în odihna Lui, dădea ca argument: „Căci am fost flămînd și Mi-ați dat de mîncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat, am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți”. Spunînd în concluzie: „Oridecîteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut”. Matei 25, 34-45.

Vedem foarte bine că... „alții” nu manifestă iubire în viața lor. Dar noi? În ce măsură iubim pe Dumnezeu și cum demonstrează viața noastră acest lucru? Iubirea se dă, nu se cere. Așa a făcut Fiul lui Dumnezeu și așa trebuie să facem și noi.

Domnul Hristos a venit în mijlocul nostru pentru a fi personal printre noi, și de la nivelul nostru, susținut de puterea iubirii Sale în favoarea celui păcătos (Ioan 3, 16), a lucrat drumul revenirii noastre în familia cerului... pentru că ne-a iubit.

Să ne rugăm Bunului Dumnezeu ca în această Săptămână de Rugăciune, Duhul Celui Atotputernic nă ne ajute la reluarea legăturilor rupte cîndva cu frații și surorile noastre, rugîndu-ne cu stăruință pentru unitatea familiilor noastre și deci, pentru unitatea bisericii. Ne adresăm fiecărui membru al bisericii noastre, chemîndu-l în numele Mîntuitorului să pună în sfîntă rînduială relațiile lui cu părinții, cu fiii și fiicele sale, cu frații săi, pentru că armonia familiilor lor, va alcătui armonia familiei celei mari a societății și a familiei lui Dumnezeu. Este și incumbă responsabilitate a fi membru al familiei lui Dumnezeu. Nădăjduim că în fiecare familie, această Săptămână de Rugăciune va fi începutul și continuarea unei redeschetări spirituale. Ea să marcheze rezidirea — în multe familii —, a altarului familial ce zace de mult în ruină; ea să ne ofere prilejul cimentării noastre unii cu alții și toți cu Dumnezeu spre binecuvîntarea tuturor aceluia ce în umilință vin în aceste zile înaintea Sa.

„Incolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună... aceea să vă însuflețească”. Filip. 4, 8.

D. Popa

Sub semnul lui 23 August

Ziua de 23 August ne invită să privim retrospectiv asupra a ceea ce s-a realizat de-a lungul celor treizeci și șapte de ani de la eliberarea țării de sub jugul fascișt — 23 August 1944 — 23 August 1981 — și înainte spre ceea ce ne-am propus să realizăm sub semnul memorabilului eveniment ce-l aniversăm. Pragul lui 23 August din acest an, constituie atât un prilej de bilanț cât și unul de angajare spre atingerea obiectivelor stabilite.

Pe traseul destinului său, la data de 23 August 1944, poporul român și-a luat în mină propria sa soartă. În istoria contemporană a patriei noastre, acea zi de hotărâre rămâne înscrisă cu litere de aur. Ea a fost o pagină de glorie scrisă în vîltoarea unor lupte decisive pentru soarta națiunii române. Peste acea zi niciodată nu se va așeza uitarea. Fiind momentul de răscruce al României contemporane, ea a deschis drumul afirmării demnității naționale, un drum al împlinirilor și satisfacțiilor.

Evocînd retrospectiv evenimentul, putem reliefa că el a adus împlinirea idealurilor de libertate națională și dreptate socială.

„Declanșarea revoluției de eliberare socială și națională din August 1944 — aprecia președintele țării noastre Excelența Sa Dl. Nicolae Ceaușescu, a însemnat o etapă nouă în istoria României, a deschis calea împlinirii idealurilor și năzuințelor de dreptate și

Noi blocuri de locuințe în cartierul Balta Albă — București.

libertate ale poporului român, a cuceririi depline a independenței și suveranității naționale, a afirmării României ca națiune liberă și demnă în rîndul națiunilor lumii”.

Odată realizat mărețul act al eliberării, harnicul popor român s-a angajat pe calea lichidării stării de înapoiere economico-socială pe care o moștenise, și în același timp pe aceea a ridicării sale pe culmile progresului și civilizației, a bunăstării materiale și spirituale. Pentru ca națiunea română să se poată bucura de cuceririle civilizației, să ducă o viață demnă și liberă, ea a trebuit să-și dezvolte, să-și amplifice forțele de producție și să valorifice cele mai înalte cuceriri ale științei și tehnicii contemporane.

Cea de a treizeci și șaptea aniversare, aduce cu sine bilanțul unor mărețe realizări din care fiecare beneficiem zi de zi. De la condiția de țară agrară subdezvoltată în care se afla, prin înțeleptele îndrumări și planuri al conducerii țării și prin munca harnicului popor român, la această aniversare ne găsim pe pedestalul unei societăți multilaterale dezvoltată și cu privirile înainte spre atingerea treptei de societate cu nivel mediu de dezvoltare economico-socială, obiectiv ce ni-l propune cincinalul 1981—1985.

Acesta prevede un ritm de dezvoltare în industrie de 10%, în construcția de mașini de 12%, în electrotehnică de 13%, în agricultură de 24—27% față de cincinalul anterior, etc., etc. Intregul program al actualului cincinal, este un program de muncă, de angajare și eforturi. Nu e ușor să urci, să străbați drumuri încă necunoscute și să ajungi pe piscuri înalte așa cum prevede acest mobilizator program. Dar, experiența anilor trecuți și spectaculoasele realizări obținute, ne dau un impuls nestăvilit de a ne avînta spre ceea ce este înainte.

Poporul român, avînd deplină încredere în capacitățile sale creatoare, strîns unit în jurul încercatei conduceri a statului nostru, va face

totul, așa cum a dovedit pînă în prezent spre a îndeplini obiectivele ce-i stau în față.

Succesele remarcabile înregistrate între fruntariile patriei sub semnul lui 23 August, au făcut ca România să se bucure de o incontestabilă stimă și considerație pe plan internațional. Renumele dobîndit se datorează și orientărilor sale lucide privind relațiile dintre state. Ea promovează principiile destinderii și conlucrării internaționale, ale dreptului la independență și suveranitate națională și militează cu cutezanță pentru înrădăcinarea principiilor de echitate între toate naționalitățile planetei.

În lumea noastră confruntată cu divergențe care pun în pericol pacea omenirii, glasul României, al președintelui ei, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, s-a făcut auzit foarte distinct, chemînd mereu la rațiune și la căutarea unor soluții pașnice de reglementare a litigiilor, spre a se evita abisul conflictelor ruinătoare.

Pentru înlăturarea „petelor negre” ale subdezvoltării, pentru hrănirea milioanele de ființe omenesti înfometate care cer dreptul la o existență demnă precum și pîinea cea ce toate zilele etc. timpul presează. Conceptul românesc privind noua ordine economică și politică internațională, oferă o rezolvare rezonabilă la îndreptățile doleanțe formulate de „lumea a treia”.

România privește cu optimism tabloul complex al comunității internaționale și problemele majore ce-și așteaptă rezolvarea, considerînd că rațiunea și pacea, că principiile destinderii și colaborării, vor găsi o audiență tot mai largă în viața popoarelor.

Cu prilejul celei de a treizeci și șaptea aniversări a eliberării patriei noastre iubite, noi credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, sîntem plini de recunoștință pentru

(continuare în pag. a 6-a)

CUPRINSUL

- Iubirea lui Dumnezeu pentru copiii Săi . . . . c. 1
- Pagina președintelui . . . c. 2
- Sub semnul lui 23 August 1
- Cum putem deveni membri ai Familiei lui Dumnezeu 4
- Fratele mai mare al Familiei 7
- Împărtășindu-ne de binecuvîntările lui Dumnezeu 9
- Tăria căminului 12
- Realizări 14
- Responsabilitate față de cei în nevoie 15
- Vlăstarele și bătrînii Familiei lui Dumnezeu 17
- Reunirea Familiei lui Dumnezeu 19
- Sfirșit de cale . . . . . c. 3

Iubirea lui Dumnezeu pentru copiii Săi

(urmare din cop. 1)

Darul lui Dumnezeu făcut neamului omenesc, este mai presus de orice.

Puterea lui Dumnezeu se manifestă în ritmicitatea bătailor inimii, în activitatea plămînilor și în curenții biochimici cei vii care circulă prin miile de diferite canale ale corpului nostru. Lui îi datorăm fiecare moment al existenței noastre și toate cele cîte ne oferă viața aceasta. Puterea și calitățile ce situiază pe om mai presus de lumea animală sînt daruri ale lui Dumnezeu. El ne copleșește cu binecuvîntări. Lui îi sîntem datori pentru pîinea cea de toate zilele, pentru apa cea atît de necesară, pentru tot ceea ce avem ca acoperămint al trupului nostru, cum și pentru aerul pe care îl respirăm. Fără grija Sa deosebită, aerul care asigură existența noastră, ar fi de nespirat și otrăvit.

Pentru fiii credinței El este Binefăcătorul și Păstrătorul nostru. Soarele ce strălucește pe bolta cerului dînd viață și strălucire întregii naturi, lumina plină de farmec și solemnitate a lunii, strălucirea firmamentului acoperit de puzderia de stele, ploia ce udă pămîntul făcînd ca vegetația să crească, lucrurile cele prețioase ale naturii în toată splendoarea și bogăția lor variată, copacii cei falnici, boschetele și plantele, holdele unduioare ale lanurilor de griu, albastrul cerului și covorul cel verde al ierbiilor ce acoperă pămîntul, această armonioasă alternanță a zilei și nopții, a anotimpurilor cu frumusețea și bogă-

ția lor specifică, toate acestea vorbesc omului despre iubirea inegalabilă a Creatorului său.

Cînd păcatul lui Adam a aruncat omenirea într-o adîncă deznădejde, Dumnezeu ar fi putut să rupă orice legătură cu ființele căzute acum în păcat. El ar fi putut să-i trateze așa cum merită păcătoșii să fie tratați. El ar fi putut să poruncească îngerilor Săi să verse asupra lumii noastre poticel amar al miniei Sale. El ar fi putut să șteargă, să facă să dispară această pată neagră din Universul Său. Dar El n-a făcut acest lucru. În loc de a alunga pe păcătoșii dinaintea Sa, El S-a apropiat mai mult de neamul omenesc și de nevoile lui. El a dat pe Fiul Său, ca Acesta „să devină os din oasele noastre și carne din carnea noastră”. „Și Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi... plin de har și de adevăr” (Ioan 1, 14). Datorită legăturilor Sale cu... oamenii, Domnul Isus atrage pe oameni mai aproape de Dumnezeu. El a îmbrăcat natura Sa divină în haina naturii noastre omenesci și a demonstrat înaintea Universului cerese și înaintea lumilor necăzute în păcat, cît de mult iubește Dumnezeu pe fiii oamenilor.

Darul lui Dumnezeu făcut oamenilor este mai presus de orice. Nimic din ceea ce a fost necesar pentru mintuirea noastră, n-a fost reținut. Dumnezeu n-a îngăduit să se spună că El ar fi putut face mai mult, sau că ar fi putut descoperi neamului omenesc o mai mare măsură a iubirii Sale și n-a făcut-o. Dăruind pe Isus Hristos, El a dat totul.

ADOPTAȚI ÎN FAMILIA CERULUI

El care are toată puterea în cer și pe pămînt va reface chipul lui Dumnezeu în fiecare suflet care crede și se pocăiește... Aceia care îi primesc și cred în El, devin fi și fiice ale lui Dumnezeu. Ei sînt atunci adoptați în familia cerului și pe măsură ce vor căuta să facă voia lui Dumnezeu, ei vor deveni asemenea chipului Său.

Dacă credem de deplin că sîntem ai Lui prin adopțiune, atunci vom putea avea o pregustare a cerului... Atunci, sîntem mult mai aproape de El și vom putea avea o dulce comuniune cu El. Atunci, noi vom avea o înțelegere deosebită a bunătății și împreunei Lui simțiri, iar inimile noastre se vor frînge și se vor topi de iubirea revărsată asupra noastră. Atunci, vom simți în adevăr că Hristos locuiește în suflet. Noi vom simți atunci că sîntem în El și la Domnul Hristos ne vom simți ca acasă. Făgăduințele Lui se revărsă în sufletul sincer și doritor. Atunci, pacea noastră va fi

ca un riu și valuri după valuri de slavă vor inunda inima și vom cîna atunci — în adevăr — cu Isus și El cu noi. Noi avem un simțămînt real al iubirii lui Dumnezeu și ne adîncim în tot restul vieții noastre în iubirea Lui. Nici o limbă n-o poate descrie, căci este mai presus de cunoașterea noastră. Noi sîntem una cu Hristos și viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Avem asigurarea că atunci cînd El — care este viața noastră — va apare pe norii cerului, vom fi și noi atunci cu Tatăl în toată slava Sa. Cu o puternică încredere, noi putem să-I spunem lui Dumnezeu: Tatăl nostru.

Domnul Isus ne-a învățat să numim pe Tatăl Său, Tatăl nostru. Căci Lui nu îi este rușine să ne numească frați (Evr. 2,11). Așa de binevoitoare, așa de dispusă este inima Mintuitorului să ne spună bun venit, să ne primească ca membri ai familiei lui Dumnezeu, încît chiar în primele cuvinte pe care trebuie să le folosim atunci cînd ne adresăm lui Dumnezeu, El aseză asigurarea legăturii noastre divine, „Tatăl nostru”.

Numind pe Dumnezeu Tatăl nostru, noi recunoaștem pe toți copiii Săi ca fiind frații noștri. Noi sîntem cu toții o parte din marea pînză a omenirii, cu toții fiind membri ai aceleiași familii. În cererile noastre noi trebuie să cuprindem pe vecinii noștri, așa cum ne cuprindem și pe noi. Nimeni nu se roagă după voia lui Dumnezeu, atunci cînd caută numai propria sa binecuvîntare...

Dumnezeu este prezent pretutindeni; El aude orice cuvînt rostit. El ascultă orice rugăciune ce-I este adresată și este sensibil față de durerea și dezamăgirea oricărui suflet; El înregistrează orice comportament manifestat față de tată, mamă, frați, surori, prieteni și vecini. El se îngrijește de nevoile noastre, iar iubirea, mila și harul Său sînt continuu revărsate spre a satisface nevoile noastre...

Dacă numiți pe Dumnezeu... Tatăl vostru, făcînd astfel, vă recunoașteți ca fiind copiii Săi, acceptînd să fiți călăuziți de către înțelepciunea Sa, fiind ascultători în toate lucrurile, știind că iubirea Sa este neschimbătoare. Atunci înțelegem să acceptăm planul Său pentru viața noastră. Ca copii ai lui Dumnezeu, trebuie să ținem la onoarea Sa, făcînd din caracterul Său, familia și lucrarea Sa, obiecte ale interesului nostru absolut. Va fi atunci bucuria noastră aceea de a recunoaște și onora legătura noastră cu Tatăl nostru, cum și cu fiecare membru al familiei Sale. Atunci, ne vom bucura de fiecare act, de fiecare acțiune oricît de umilă ar fi ea, dar care este menită a fi spre slava Sa, sau pentru pentru binele aproape-lui nostru.

Prin credința în Hristos, noi devenim membri ai familiei cerești, moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos. În Hristos noi simțim una. Atunci când stăm în fața Golgotei, când privim la Divinul suferind care în locul celui păcătos, și purtând natura sa omenească, a luat asupra-și povara și blestemul păcatului, toate deosebirile de rasă dispar, toate deosebirile de păreri, orice deosebire de clasă, rang sau mindrie, toate dispar.

Lumina strălucind de la tronul lui Dumnezeu asupra crucii de pe Golgota, pune pentru totdeauna capăt deosebirilor de rasă și clasă, ce au fost indicate de oameni. Toți oamenii, indiferent de rasa, clasa și rangul lor devin membri ai unei singure familii, copii ai Împăratului ceresc și aceasta nu prin putere omenească, ci prin iubirea lui Dumnezeu care a dat pe Isus omenirii, ca să ducă o viață de sărăcie, necazuri și umilință încheiată cu o moarte rușinoasă, pentru ca să poată duce pe mulți fii și fiice în slava răscumpărării veșnice.

Biserica lui Dumnezeu de jos, de pe pământ, este una cu Biserica lui Dumnezeu din ceruri. Credincioșii de pe pământ și ființele din cer care n-au căzut niciodată în păcat, constituie o singură biserică. Fiecare ființă inteligentă din ceruri, este interesată în adunările sfinților care aici pe pământ se string laolaltă ca să se închine lui Dumnezeu... O, dacă am putea să ne dăm seama cu toții cât de aproape este cerul de pământ! Deși copiii lui Dumnezeu născuți aici pe pământ nu văd, totuși ei au ca însoțitori ai lor îngeri de lumină. Martori tăcuți veghează fiecare suflet ce trăiește aici pe pământ, căutând să-l atragă la Hristos.

Îngerii lui Dumnezeu sînt însărcinați să vegheze în mod strict asupra aceluia care își pun încrederea în Domnul, și acești îngeri trebuie să fie sprijinul nostru în timp de nevoie. Noi trebuie să venim zilnic la Domnul cu încrederea deplină a credinței, așteptând de la El înțelepciune.

Nu vom ști niciodată din câte primejdii văzute și nevăzute am fost noi scăpați datorită intervențiilor îngerilor, decît numai în veșnicie, cînd vom vedea lucrarea providenței lui Dumnezeu. Atunci vom ști că întreaga familie din ceruri a fost interesată față de familia de aici de pe pământ, și că soli de la tronul lui Dumnezeu au vegheat zi de zi asupra pașilor noștri.

El a asigurat asistență divină în toate împrejurările în care posibilitățile omenești erau insuficiente. El a dat Duhul Sfînt ca ajutor în orice strîmtoare, să întărească speranța și certitudinea noastră, să

lumineze mintea și să curățească inimile... Este scopul, planul Domnului Isus acela ca fiecare creștin să fie inconjurat de o atmosferă spirituală de lumină și pace... Nouă celor de astăzi, ca și pe timpul primilor ucenici, ne aparține făgăduința Duhului. Dumnezeu va acorda și astăzi putere de sus bărbatilor și femeilor, așa cum El a revărsat și asupra aceluia din Ziua Cincizecimii care au auzit cuvîntul mîntuirii. Chiar în timpul acesta Duhul Său și harul Său sînt la dispoziția tuturor aceluia care au nevoie de sprijinul lor, și ei sînt la dispoziția tuturor aceluia care-L cred pe Cuvînt.

Darurile Lui, ale Aceluia care are toată puterea în cer și pe pământ sînt la dispoziția copiilor lui Dumnezeu. Aceste daruri sînt așa de prețioase încît ele ne-au fost transmise prin jertfa cea prețioasă a singelui Răscumpărătorului nostru; daruri ce vor satisface cele mai profunde aspirații ale inimii, care vor dura veșnic, care vor fi primite și de care se vor bucura toți aceia care, asemenea copilașilor vor veni la Dumnezeu. Să primim făgăduințele lui Dumnezeu ca unele ce ne aparțin, să le cerem pe baza cuvintelor Sale și atunci vor fi primite cu bucurie deplină.

Poporul lui Dumnezeu este reprezentantul Său pe pământ și El dorește ca ei să fie lumina care să strălucească în întunericul moral al acestei lumi. Răspîndiți pretutindeni, în orașe, sate și cătune, ei sînt martori ai lui Dumnezeu și pentru Dumnezeu, canale prin care El comunică unei lumi ce nu crede cunoașterea voinței Sale și minunile harului Său.

Condiția primirii în familia cerului, este părăsirea păcatului, separarea de orice influență contaminantă a lui Satana. Noi trebuie să ne deosebim de lumea păcatului și apoi Domnul Dumnezeu va spune: „Vă voi primi ca membri ai familiei cerești, copii ai Împăratului cerului”. Credincioși ai adevărului, noi trebuie să ne deosebim în practicile noastre, de păcat și păcătoși.

Noi ar trebui să ne dăm seama, să înțelegem mult mai clar valoarea făgăduințelor pe care Dumnezeu ni le-a făcut și să apreciem mult mai mult onoarea, cîntea ce ni s-a făcut.

Să nu apreciem noi oare cum se cuvine mila lui Dumnezeu? Ce ar fi putut El face mai mult și n-a făcut? Să ne așezăm deci în poziția cea bună, cea dreaptă față de El, față de Acela care ne-a iubit cu o iubire minunată. Să ne folosim de mijloacele pe care El ni le-a pus la dispoziție, pentru ca să putem fi transformați după chipul Său și readuși în comuniune cu îngerii trimiși să ne slujească, în armonie și comuniune cu Tatăl și cu Fiul.

Inima Tatălui tinjește după copiii Săi de pe pământ cu o iubire mai

puternică decît moartea... El a revărsat tot cerul asupra noastră, într-un singur dar. Viața Mintuitorului, moartea și lucrarea Sa de mijlocire, lucrarea îngerilor și lucrarea Duhului, Tatăl lucrînd mai presus de tot și toate prin toți, interesul nelimitat al ființelor cerești — toate acestea sînt puse în slujba răscumpărării păcătosului. Să înțelegem deci, și să apreciem munca și energia pe care cerul o consumă pentru răscumpărarea celui pierdut, și pentru aducerea lui înapoi în casa Tatălui.

CHEMAȚI A FI FII ȘI FIICE ALE LUI DUMNEZEU

Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu (1 Ioan 3,1). Ce valoare dă faptul acesta omului... Fiii lui Abraam pot deveni fii ai lui Dumnezeu, Luînd asupra-și natura omenească, Domnul Isus a înălțat omenirea. Oamenii căzuți în păcat sînt așezați în acea poziție, de unde, prin legătura cu Hristos, ei să poată — în adevăr — deveni vrednici de numele și calitatea de „fii ai lui Dumnezeu”.

Copii ai Împăratului ceresc! Prețioasă făgăduință! Tema celei mai profunde meditații.

Viața creștinului... n-ar trebui să fie caracterizată de amărăciune și subapreciere. Este privilegiul tuturor, acela de a trăi în așa fel, încît Dumnezeu să-l aprobe și să-l binecuvînteze. Nu este voia Tatălui nostru din ceruri ca noi să trăim totdeauna sub condamnare și întuneric. Nu este nicidecum dovada unei adevărate umilințe în a merge cu capul plecat, dar cu inima plină de cugele egoiste, firești. Noi putem merge la Isus și să fim curățiți, ca să stăm înaintea Legii fără să ne fie rușine și fără remușcări.

„Acum dar nu mai este nici o osîndire pentru cei care sînt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemmurile firii pămîntești, ci după îndemmurile Duhului”. (Rom. 8,1). Prin Isus Hristos, fiii lui Abraam, devin „fii ai lui Dumnezeu”.

Noi avem aceeași credință, membri ai aceleiași familii, cu toți copiii ai aceluiași Tatăl ceresc, avînd aceeași binecuvîntată nădejde a nemuririi. Cît de strînsă și gingașă ar trebui să fie legătura ce ne leagă laolaltă... Să ne apropiem mai strîns și tot mai aproape de Dumnezeu și unul de altul... Inima Mintuitorului este cu totul a urmașilor Săi, a aceluia care implinesc planurile lui Dumnezeu în toată înălțimea și profunzimea lor. Ei trebuie să fie una în El, chiar dacă sînt răspîndiți în toată lumea. Cînd rugăciunea Domnului Isus este pe deplin crezută... atunci, unitatea acțiunilor și lucrării noas-

(continuare în pag. a 11-a)

Cum putem deveni membri ai Familiei lui Dumnezeu?

Schimbarea naturii noastre este lucrarea lui Dumnezeu, și nu a noastră. Dumnezeu este inițiatorul întregului proces al mântuirii noastre.

Jn anii din urmă un fenomen foarte interesant s-a produs, fenomen ce poate fi concretizat într-un singur cuvânt și anume — RADACINI. Cartea lui Alex Haley, apărută recent și în traducere românească, ne înfățișează povestirea cercetării originii — rădăcinilor proprii sale familiei și care l-a dus — până la urmă — într-un sătuleț african, locul de origine a străbunilor săi. Cartea aceasta a făcut pe mulți, cu deosebire pe cei care au fost adoptați într-o familie sau o țară, să-și caute originea, să vadă până unde se întind rădăcinile spiței neamului și familiei lor. Dar, pentru noi ca oameni ai credinței este mult mai important ca să ne cunoaștem rădăcinile noastre spirituale, și de ce ar trebui să fie pentru noi de mare importanță a deveni membri ai familiei lui Dumnezeu.

Primul pas pentru a deveni membri ai familiei lui Dumnezeu, familia celor răscumpărați, fiii și fițele lui Dumnezeu, este acela de a recunoaște totala noastră neputință și starea căzută în care ne găsim. De fapt, prin noi înșine nu putem face nimic, nici măcar să ne manifestăm dorința mântuirii. Noi putem ca în mod egoist să dorim a avea un timp fericit, a fi veșnic în ceruri, și nimeni nu dorește să sufere moartea veșnică. Dar trebuie să recunoaștem faptul că prin noi înșine sintem și rămânem incapabili nici chiar a dori a fi membri ai familiei lui Dumnezeu, afară de faptul că Duhul Sfânt creiază în noi această dorință.

La origine, Adam și Eva au fost creații desăvârșiți — ei n-au avut nici cea mai mică înclinație spre a gândi și a făptui răul. Apoi a venit căderea lor, schimbarea ființei lor lipsită de păcat, într-o ființă păcătoasă. Pentru noi, partea cea mai dureroasă este aceea că atunci când Adam a păcătuțit, el a făcut să se prăbușească locul pe care se găsea și odată cu el au căzut toți urmașii săi. S-ar părea că lucrul acesta să nu fie normal, dar aici ne găsim de aproape șase mii de ani și să nu uităm că și lumea naturală dă la iveală ființe după soiul lor.

Păianjenul nu aduce la viață fluturi, și nici părinții păcătoși nu aduc la viață copii fără de păcat. Mai mult chiar, din ziua aceea dureroasă din Eden, toți urmașii lui Adam au demonstrat acest lucru păcătuțind ei înșiși. Apostolul Pavel exprimă astfel acest lucru: „După cum printr-un singur om a intrat păcatul în

lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuțit“ (Rom. 5, 12). Toți au păcătuțit! Cei pe care Dumnezeu i-a adus la existență pentru realizarea unor lucrări minunate, au păcătuțit, au dat greș în realizarea potențelor divine.

Se ridică acum problema plină de sensuri veșnice: sint eu încă un membru al familiei lui Dumnezeu, chiar dacă sint un păcătos? Dacă nu sint, atunci ce-mi trebuie, de ce am nevoie ca să redevin membru al familiei divine?

Intr-un anumit sens, întregul neam omenesc face parte din familia lui Dumnezeu. Și cu toate acestea, noi cei de pe planeta pământ, sintem singurii membri înstrăinați ai familiei universale a lui Dumnezeu, familie ce cuprinde miliarde de ființe de pe planetele macrocosmosului care n-au căzut în păcat. Astfel, ca ființe trăind pe acest izolat glob pământesc, sintem „străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume“. Efeseni 2, 12.

Dar Dumnezeu este prea bun ca să ne lase pradă urmărilor și consecințelor răzvrătirii lui Satana. Cu o iubire neegalată, Dumnezeu a făcut un plan, foarte costisitor, de a readuce pe om în poziție de a se bucura de privilegiile și binecuvântările pe care cerul le-a hărăzit acestuia de la început de făptură.

Cu această scurtă introducere, să reținem cițiva pași importanți, pe drumul redevenirii noastre ca membri ai familiei lui Dumnezeu. O astfel de redevenire trebuie în mod necesar să producă o schimbare în atitudinea și natura noastră, și aceasta nu numai în ceea ce privește exteriorul nostru, ci și lăuntru ființei noastre. Cîndva, Mîntuitorul a folosit ilustrația cu spălarea blidului, pentru a face clar acest lucru.

„Voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înlăuntru sint pline de răpire și de necumpătare“. Pentru a sublinia mai puternic acest lucru, El a continuat: „Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinlăuntru sinteți plini de fățarnicie și de fărădelege“... Soluția lui... „Curăță întâi partea din lăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea din afară să fie curată“. Matei 23, 25, 28, 26.

Tot astfel și cu răzvrătirea neamului omenesc, natura noastră lăuntrică, rădăcinile ființei noastre,

trebuie schimbate mai înainte ca exteriorul nostru să fie în adevăr schimbat. Această schimbare constituie tema centrală a doctrinei sigilului lui Dumnezeu. Dumnezeu pune sigiliul Său, semnul aprobării Sale numai asupra aceluia care-I îngăduie să producă această schimbare în viața lui. Mulți se îndoiesc că o astfel de schimbare este posibilă. Alții însă nici nu doresc ca în viața lor să se producă o astfel de schimbare. Atii cei ce s-au îndoit cit și cei care s-au opus unei asemenea schimbări, au căutat să inventeze doctrine prin care sperau să poată ajunge a fi reintegrați în familia lui Dumnezeu, fără însă a fi schimbați înlăuntru lor.

Aceasta a fost și atitudinea tinărului bogat a cărui natură avea nevoie să fie schimbată, mai înainte ca să se poată califica pentru Impărăția lui Dumnezeu. De fapt, problema sa era așa de categorică, încît Domnul a spus ucenicilor Săi: „Este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decît să intre un bogat în Impărăția lui Dumnezeu“... Cum au răspuns ucenicii la această declarație a Mîntuitorului? „Cînd au auzit lucrul acesta, au rămas nemiși de tot, și au zis: „Cine poate atunci să fie mîntuit?“ Cu alte cuvinte, este posibil ca natura omenescă să poată fi schimbată? Răspunsul Domnului Isus a fost pozitiv și deosebit de încurajator. El a spus: „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sint cu putință“. Matei 19, 23-26.

La Dumnezeu, toate lucrurile sint cu putință. Aceasta este cheia mîntuirii. Această declarație scurtă, cuprinde totuși mai multe importante adevăruri de bază. Mai întii, ea ne spune că mîntuirea nu se datorește omului, nu se bazează pe ființele omenesci; ci pe Dumnezeu. Ea este lucrarea lui Dumnezeu și nu a noastră. Adevărata cale a mîntuirii este aceea a harului prin credința în Hristos. Domnul este singurul care lucrează mîntuirea noastră.

Pînă aici, am stabilit două principii pe care putem să clădim mai departe. Mai întii este faptul că natura noastră s-a degradat și are nevoie să fie schimbată. În al doilea rînd, faptul că această schimbare este posibilă, așa cum a declarat atit de clar Domnul Hristos: „La Dumnezeu, toate sint posibile“.

Nu există nici un echivoc cu privire la necesitatea acestei schimbări. Isus spunea în mod clar lui

Nicodem că : „Trebuie să vă nașteți din nou”. (Ioan 3, 7). Expresia TREBUIE nu este negociabilă; nu există nici un drum ocolit care să ajungă la același rezultat. Nașterea din nou și viața veșnică sînt două lucruri inseparabile. Este adevărat că acesta nu este un adevăr popular, dar este o cerință imperioasă pentru a intra în familia lui Dumnezeu.

Să nu uităm niciodată că schimbarea naturii noastre este lucrarea lui Dumnezeu și nu a noastră. Dumnezeu este Inițiatorul întregii lucrări a mîntuirii. Parabola mîscătoare a păstorului care a pierdut o oaie din cele o sută de oi pe care le avea, ilustrează acest lucru. Domnul Isus întrebă pe ascultătorii Săi : „Nu lasă el pe celelalte nouăzeci și nouă pe izlaz, și se duce după cea pierdută, pînă cînd o găsește?” Luca 15,4. Isus este Păstorul — noi... oaia pierdută. Dumnezeu este Acela care face primul pas în găsirea noastră. Prea mulți oameni descurajați, oi pierdute, au simțămîntul că trebuie să dea o mîină de ajutor Păstorului ca să le găsească. Ei trebuie să se pocăiască sau să fie buni mai înainte ca iubirea lui Dumnezeu să fie extinsă asupra lor. Isus a căutat să schimbe această greșită concepție, și făcînd astfel a fost criticat de către conducătorii religioși ai timpului Său, care în batjocură spuneau : „Omul acesta primește pe păcătoși și mîncă cu ei”. Luca 15, 2.

De ce este așa de important acest punct? Dacă o persoană are ideea că trebuie să se schimbe mai înainte ca să vină la Dumnezeu, fie că nu va ajunge niciodată la această realizare, fie că va realiza ceva, va încerca să se facă vrednică de a veni la Dumnezeu. Aceasta este ceea ce numim mîntuirea prin fapte, și credința aceasta stă la temelia sistemului simbolizat prin fiara din Apocalips 13. Acest sistem învață că noi putem cîștiga dreptul de a veni la Dumnezeu — că noi merităm a face parte din familia Sa. Acest lucru este exact în opoziție cu adevărul. Dacă trecem peste faptul că Dumnezeu este singurul care inițiază acțiunea de mîntuire a noastră, atunci întregul Plan de Mîntuire n-ar mai avea nici un sens și ar putea fi nimic. O schimbare în viața noastră este imposibilă pînă cînd noi nu reținem această concepție și pînă cînd nu o înțelegem pe deplin. Indiferent cît de stricată ar fi o persoană, Mîntuitorul este Acela care o caută. Iar atunci cînd Păstorul cel Bun o găsește, rănită, singerînd și zdrobită, El o ia în brațele Sale și o duce cu mare bucurie înapoi în siguranță la staul. Ce Mîntuitor minunat avem!

Pentru că Domnul Isus a făcut primul pas ca să ne salveze, orice dorință de a fi un membru al familiei Sale și orice dorință de a ne supune Lui, vine de la Mîntuitorul și nu de la noi. Este cu totul imposibil ca un păcătos să se piardă,

dacă el nu opune rezistență, nu se opune puterii atrăgătoare — asemenea unui magnet — a lui Hristos. Dacă doriți, putem spune că sîntem predestinați a fi salvați; a fi mîntuiți. Cu Dumnezeu și la Dumnezeu nu există nici un favoritism. Numai încăpăținarea și lipsa bunăvoinței noastre sînt cele care ne pot ține departe de Hristos. Dacă alegem să nu ne opunem, să nu-I rezistăm, atunci vom fi atrași spre El.

Cînd cineva face această alegere (o alegere care în sine este rezultatul lucrării Duhului Sfînt), atunci El îi dă în dar un spirit de pocăință. Dar să reținem faptul că și mai înainte de a ne pocăi, Domnul Isus ne-a atras la El. Dacă cineva privește la Isus și acceptă pocăința pe care Dumnezeu o oferă, se află pe drumul cel bun, pe calea ce-l va duce la reșezarea sa ca membru al familiei lui Dumnezeu. Probabil că în acest punct mai mult decît în oricare altul mulți dau greș, mulți cad, dau greș în a deveni și a rămîne membri ai familiei lui Dumnezeu. Este foarte dificil pentru inima omenească să accepte neputințioșia sa și să depindă numai de altcineva.

Acest fapt este prezentat în diferite variante în Sfînta Scriptură. Domnul Isus a înțeles și a explicat acest lucru lui Nicodem (Ioan. 3, 14-15).

„Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru

încît voi enumera numai cîteva puncte:

1. Rana păcatului nu poate fi vindecată prin nici o faptă pe care păcătosul ar putea s-o facă.

2. Nu există nici o bază științifică pentru vindecarea prin privire.

3. Chiar dacă nu vom fi în stare să aranjăm în mod cronologic pașii mîntuirii, primul mare pas este acela de a privi prin credință la Domnul Isus.

4. Toate încercările pentru obținerea mîntuirii în alt mod decît acela de a înălța pe Isus în pustia propriei noastre inimi și privind prin credință la El, se vor dovedi a fi fatale.

5. Asemenea lui Nicodem, care a învățat bine lecția, noi trebuie să cercetăm bine Scripturile într-un mod care să ne conducă la Hristos ca fiind centrul mîntuirii noastre.

6. Controversa cu privire la logica sau necesitatea planului lui Dumnezeu de mîntuire duce la moarte și nu la viață. Mai degrabă putem spune că privind la El, acesta însemnează viață pentru cel credincios.

7. Să nu privim la noi cu toate defectele și slăbiciunile noastre, ci să ne sprijinim numai pe meritele Domnului Isus, și atunci, sprijinul de care avem nevoie va fi al nostru. Dacă vom privi însă la mușcăturile de șarpe ale păcatului, nu vom face altceva decît să ne îmbolnăvim și mai mult și să murim.

8. Să nu așteptăm pînă cînd toate detaliile mîntuirii vor fi clare, mai înainte de a privi la Isus. Să nu continuăm a rătași în îndoieli și temeri filozofice. Ci mai degrabă, să privim acum în toată simplitatea și sinceritatea credinței la Hristos, care S-a făcut păcat pentru noi. 2 Cor. 5, 21.

LUPTA ÎMPOTRIVA PĂCATULUI

Pare incredibil de ușor și de minunat! Dar să așteptăm puțin! Cea mai mare bătălie ce confruntă pe fiecare păcătos, este aceea de a uita pe Isus, sau de a nu privi la El. Apostolul Pavel folosește o expresie consacrată pentru a descrie acest incontestabil adevăr. „Luptă-te lupta cea bună a credinței, apucă viața veșnică la care ai fost chemat”. 1 Tim. 6, 12. Cea mai mare luptă din viața aceluia care dorește să devină membru al familiei lui Dumnezeu apare tocmai datorită acestui principiu. Pentru noi este o luptă să privești numai prin credință la Hristos. Este mult mai ușor să privim la încercările noastre, la problemele noastre, la slăbiciunile noastre, la soțul, soția, copiii și banii noștri și la atîtea altele. Este mult mai ușor a face ceva decît numai a privi la ceea ce să poți fi mîntuit. Este mult mai ușor să studiezi Biblia pentru a fi informat, decît pentru inspirație și mîntuire. În acest fel sărmanul neam omenească continuă a se lupta cu îndoiele, temerile, cu necazurile vieții,

ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3, 14-15. Ilustrația Sa a fost luată din istoria șarpelui de aramă ridicat în pustie. Însemnătatea era foarte clară. Nu se afla nici o putere vindecătoare în obiectul acela de aramă; ci credința personală a celui în cauză în Dumnezeu și în Cuvîntul Său, aceasta a realizat schimbarea. Credința în Cuvîntul lui Dumnezeu și ascultarea de poruncile Lui prin credință, a salvat pe bolnav de moarte. Adevărata „luptă a credinței” despre care vorbește apostolul Pavel în 1 Timotei 6, 12, vine de aici. Vom privi noi oare la Isus, sau vom privi la noi înșine?

Lecția pe care o învățăm din Ioan 3, 14—15, este așa de clară,

asteptînd mai degrabă moartea datorită rănilor păcatului ce le-am primit — odată cu viața — decît să purtăm, să ducem „lupta cea bună a credinței“. Să privim la Isus.

Ce trebuie să ne determine a privi la Isus? Singurul răspuns pe care îl putem da, este lucrarea Duhului Sfînt, cea de a treia persoană a Dumnezeirii. Nimic și nimeni nu poate preceda lucrării Duhului Sfînt. Nici nu putem avea dorința de a privi la Hristos, dacă Duhul Sfînt nu ne determină la aceasta. Cînd sub influența Duhului Sfînt, privesc la Isus — bunătatea lui Dumnezeu mă îndeamnă atunci la pocăință (Rom. 2, 4). Pocăința nu este rezultatul hotărîrii mele. Cînd privesc la Isus, atunci în umilință prin mărturisirea păcatelor și atît cît este posibil — dau înapoi, restitui tot ceea ce am luat pe nedrept sau prin înșelăciune.

Cînd privesc la Isus, atunci îmi voi găsi plăcerea în a asculta și a face voia Lui. Cînd privesc la El, voi căuta, voi ținji după curăția minții și a inimii. Privind la Isus, aceasta înseamnă mai mult decît numai „viață într-o privire“, pentru că eu trebuie să privesc la El alții vreme cît inima bate în pieptul meu. Toate acestea sînt lucrări ale Duhului Sfînt, care totdeauna mă vor atrage să privesc la Mintuitorul.

Poate că cel mai minunat exemplu al unei adevărate pocăințe, pe care-l găsim în Sfintele Scripturi, este pocăința împăratului David, care — așa cum se știe — a comis un dublu păcat. Acela al adulterului și al crimei. Am memorizat marea sa rugăciune de pocăință, pe care o găsim în psalmul 51 și nu este rău dacă o vom cunoaște cu toții. David se roagă lui Dumnezeu pentru milă, pentru îndurare; el își recunoaște păcatele; el mijlocește pentru curăție și curățirea sa; el roagă insistent pe Dumnezeu ca El să creeze în el o inimă curată și un duh nou și statornic. El apelează la prezența Duhului Sfînt ca el să rămînă cu el, cerînd să i se redea bucuria mîntuirii. În final, David proclama bunătatea lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Să luăm Biblia noastră, și pe genunchi să o studiem cu multă solemnitate. Să cerem lui Dumnezeu să facă pentru noi ceea ce a făcut pentru David. Poate că — asemenea lui David, n-am comis astfel de păcate teribile, adulter și crimă, dar orice păcat poate nimici legătura noastră cu Dumnezeu și care să ne împiedice a deveni membri ai familiei Sale.

Nu ne ajunge spațiul acestui articol pentru a ne ocupa și cu ceilalți pași necesari a fi făcuți spre a redeveni membri ai familiei lui Dumnezeu. Să ne îndreptăm spre lucrarea — Calea către Hristos — și să citim mereu și mereu acest prețios volum, care în mod insistent, cu blîndețe, subliniază necesitatea mărturisirii, a consacrării, a

înapoierei a tot ceea ce se cuvine altuia, și a creșterii în Hristos.

Dar este de dorit să încheiem solia prezentă cu un gînd foarte important. Mintuirea, asemenea unui automobil, vine ca un tot. Dacă trebuie ca el să aibă o valoare și o funcționalitate, atunci, el trebuie să rămînă așa, ca un tot, ca un ansamblu de piese.

Dacă am scoate motorul, ambreiajul, frînele, rezervorul de benzină, sau pompa de benzină, carburatorul, etc., atunci nu vom mai avea un autoturism ci piese disparate ale unui autoturism. La înfățișare poate arăta ca o mașină, dar nu funcționează asemenea unui autoturism. Tot la fel este și cu mintuirea. Dacă am îndepărta sau am ignora vreo parte din planul lui Dumnezeu de mintuire pentru salvarea oamenilor chiar dacă am vedea oameni care au înfățișarea de creștini, sau chiar care pretînd a fi creștini, totuși ei nu sînt creștini, nu funcționează, nu sînt în adevăr creștini.

Îndreptățirea este baza principală, fundamentală pentru mintuirea noastră. Dar este bine să nu uităm niciodată că — deși îndreptățirea nu poate fi obținută prin fapte, deși ea este ceea ce Dumnezeu face pentru păcătos, deși ea nu este un amestec (mixaj) a lucrărilor lui Dumnezeu cu cele ale noastre, deși ea este aceea care schimbă condiția stării noastre cu aceea a lui Dumnezeu, deși este verdictul lui Dumnezeu și nicicum realizările noastre, deși ea este baza asigurării și acceptării noastre de Dumnezeu, deși ea cuprinde iertarea, și ștergerea păcatelor din trecut — îndreptățirea nu ne este nicicum dată ca un dar în sine. Iubirea lui Dumnezeu este mai mare decît aceasta.

Partea esențială a darului Său este îndreptățirea. Dar odată cu ea are loc, trebuie să aibă loc și o schimbare, experiența nașterii din nou, și apoi o viață întregă de continuă comuniune, de continuă umblare cu Dumnezeu, pe care noi o numim sfințire. Îndreptățirea rezolvă problemele noastre prezente, dar ea se aplică de asemenea și viitorului nostru, fiind asemenea unei umbrelor acoperitoare, din momentul în care noi acceptăm pe Hristos și pînă în clipa în care îl înțelîm. Cu toate acestea, oricîne lasă sfințirea în afara Planului de Mintuire și se concentrează numai asupra îndreptățirii, este asemenea unui cetățean care caută să-și vîndă autoturismul, fără însă ca acesta să fie în stare de funcționare. Nu numai că Dumnezeu face ceva pentru noi, ci de asemenea, El produce ceva în noi.

Dar mai presus de orice este faptul că Dumnezeu este Acela care inițiază, menține și realizează întregul proces de mintuire. El ne atrage spre izvor, înapoi la vechile rădăcini, înapoi la vechiul,

inițialul Său plan pentru noi, înapoi la armonioasa noastră colaborare cu El, înapoi la familia cerului.

Prin noi înșine nu putem să refacem chipul lui Dumnezeu în noi. Noi putem însă colabora cu El în timp ce Mintuitorul face acest lucru în și cu ființa noastră. Dumnezeu este Acela care este prezent și activ în fiecare aspect al mîntuirii noastre. Tot ceea ce El dorește și așteaptă de la noi, este lucrarea noastră.

Gînduri asupra cărora să medităm

1. De ce așa de puțini oameni acceptă Planul de Mintuire al lui Dumnezeu?
2. În ce mod am tendința să împiedec planul lui Dumnezeu pentru viața mea?
3. Ce obstacole se interpun în calea continuiei mele priviri — prin credință la Isus?
4. Ce pot face pentru întărirea dorinței mele de a privi numai la Isus pentru mîntuirea mea?
5. Este vreo deosebire între modul în care am venit pentru prima oară la Isus, și felul în care noi trebuie să trăim cu și în El?
6. Sfințirea este un dar sau un rezultat al lucrării omului? Cum se împacă ea cu totalitatea lucrărilor mîntuirii?

SUB SEMNUL LUI 23 AUGUST

(urmare din pag. 1)

libertățile religioase obținute sub semnul lui 23 August. Ca fii ai patriei și națiunii române, sîntem profund atașați idealurilor de progres și pace ce sînt promovate de conducerea țării noastre. Sprijinim prin cuvînt și faptă prin muncă și sacrificiu, programul de edificare a unei societăți tot mai prospere în patria noastră, precum și toate celelalte bune inițiative ce se vor lua. Iar ca fii ai credinței, ne rugăm Tatălui Ceresc pentru binecuvîntarea pămîntului țării românești cu vremuri roditoare, pentru ocrotirea ei și pentru pacea lumii întregi.

pastor
Chițu Marin
Consilier Uniune

Fratele mai mare al Familiei

Ideea biblică cu privire la primul născut al omului, ne ajută să înțelegem valoarea, însemnătatea lui Isus ca Fratele nostru mai mare.

Dumnezeu a căutat să clarifice relațiile Sale cu ființele omenești, folosind nume ce denumesc cele mai strînse relații pe care le cunoaștem în familia omenească. Astfel, Tatăl și Fiul sînt membri ai Dumnezeirii, biserica, fiind familia lui Dumnezeu, iar membrii bisericii fiind frați și surori între ei. Isus este Fratele nostru mai mare (Evr. 2,11). El fiind de asemenea și Primul născut (Rom. 8, 29). Ultimele două poziții, ca Frate mai mare și Prim născut, oferă Domnului o ascendență spirituală, a cărei concepție se află în Sfînta Scriptură. Creștinii au adoptat-o, iar în subiectele prezentei Săptămîni de Rugăciune, are o importanță deosebită, atunci cînd vorbim despre „Familia lui Dumnezeu”.

Numele pe care Isus Și-L atribuie singur — Fiu al omului — ne poate ajuta să înțelegem legătura Sa cu noi, ca frați și surori mai mici. Pentru că Isus este Fiul omului, adică o ființă omenească, El poate fi Fratele nostru.

Ca să putem înțelege mai bine pe Isus ca Fratele nostru mai mare, trebuie ca mai întîi să examinăm ideea primului născut, care desigur, este în mod evident cel mai în vîrstă, sau fratele cel mai mare, în raport cu frații și surorile lui mai mici. Apoi să privim asupra numelui de Fiu al omului, spre a descoperi ce putem înțelege în legătură cu Fratele nostru mai mare. Vom concluziona prin a ne întreba care trebuie să fie răspunsul nostru față de Acest Frate al nostru mai mare.

PRIMUL NĂSCUT

Noul Testament identifică pe Isus ca fiind împlinirea simbolismului primului născut din Vechiul Testament (Col. 1,15-18; Rom. 8,29). El este Primul născut pentru două motive:

1. „El este cel întîi născut din toată zidirea”. 2. „El fiind cel întîi născut dintre cei mai mulți frați”. Pentru că atît prin preexistența Sa din veșnicie, cum și prin reinnoirea existenței Sale prin înviere, Isus este Primul născut, Fratele nostru mai mare.

Ce însemna oare în timpurile din vechime a fi primul născut al familiei? În zilele patriarhilor, primul născut de parte bărbătească primea dreptul de întîi născut, așa cum este foarte plastic i-

lustrat acest lucru în cunoscuta istorie a lui Iacob și Esau. Aceasta include atît primirea unei părți speciale din moștenire, cum și poziția de cap și preot al familiei și deci, patriarh al generației următoare.

Cînd Israel a trecut de era patriarhală și a devenit națiune, Domnul Dumnezeu a dat lui Moise instrucțiuni referitoare la ridicarea unui sanctuar și pentru desfășurarea serviciilor divine de la sanctuar. În cadrul acestor instrucțiuni era și prevederea ca seminția lui Lev să fie acceptată în locul primilor născuți ai lui Israel (Num. 3,12). Acest nou pas făcut muta serviciul preoției dincolo de hotarele familiei și anume în serviciile închinării și adorării de la sanctuar sau templu. Jertfele nu mai erau aduse acum în cercul familiei, ele se aduceau la sanctuar. Centralizînd sistemul închinării lui Israel, faptul acesta a dus la desființarea sistemului patriarhal. În acest fel, a vorbi despre Domnul Isus ca despre „primul născut”, înseamnă să-I atribuim funcțiile exercitate atît de preoția patriarhală, cît și de cea levitică.

Această scurtă descriere a primului născut ne oferă trei puncte

pe care le putem aplica lui Isus. 1. Primul născut era membru al familiei pe care o slujea. 2. El era capul familiei și 3. El era preotul familiei.

1. Primul născut era membru al familiei pe care o slujea. El era asemenea fraților și surorilor lui, cu excepția faptului că era întîiul născut. El nu era de undeva din afara cercului familiei. Cînd el lua asupra sa răspunderea de patriarh, el avea să cunoască bine pe toți supușii săi, pentru că aceștia erau rudele lui apropiate.

În același fel Domnul Isus, fratele nostru mai mare, nu este un străin. El a fost născut, crescut și a murit aici, în lumea noastră. El a fost o ființă omenească, asemă-

nindu-Se fraților Săi în toate lucrurile (Evr. 2,17) și astfel, El este Fratele nostru, nu numai pentru că Il numim Frate, ci pentru că El a devenit asemenea nouă, una cu noi.

Aici, asemănarea cu primul născut se schimbă atunci cînd se aplică lui Isus. Patriarhul putea fi frate numai cu frații și surorile sale. Prin căsătorie, conform legii, se nășteau copii care aveau să-l numească tată, bunic, unchi și așa mai departe. Dar Isus nu este frate soțului, cumnat soției și unchi copiilor. Isus este mai presus de orice generație, trăind veșnic și putînd fi astfel un Frate mai mare tatălui, mamei, copiilor, deci fiecărui membru al familiei lui Dumnezeu, indiferent de vîrstă sau alte considerații, cu excepția credinței în Isus și a iubirii pentru El.

2. El era capul familiei. În această poziție întîiul născut păstra familia unită și lua hotărîri care să-l ocrotească de primejdii din jur, familia privea la el pentru stabilitate și certitudine.

Isus este capul familiei, biserica (Ef. 5,23). El este Acela care îi ține laolaltă și-i protejează împotriva primejdilor pe care Satana le abate asupra lor. Toți frații și surorile din familie privesc la El pentru stabilitate în doctrină și în siguranța mîntuirii. El sînt supușii Lui. (vers. 24).

3. El era preotul familiei. Ca preot, el aducea jertfele pentru familie. Cînd cineva din familie păcătua, el era acela care se apropia de Dumnezeu prin sistemul jertfelor, în favoarea păcătoșului pocăit.

Isus este preotul nostru. Epistola către Evrei ne învață că El nu este un preot de rînd, ci un Mare Preot. Dar prin contrast cu jertfele oferite de către preoții pămîntești, jertfa nu este un animal, ci El însuși era jertfa. În același timp El este preotul și jertfa noastră. Numai El este Acela care Se poate apropia de Dumnezeu în favoarea noastră, atunci cînd am păcătuit, și El ne asigură de o iertare deplină și completă, datorită jertfei Sale pe Golgota. Prin Fratele nostru mai mare, noi sîntem primiți în familie ca și cînd n-am fi păcătuit niciodată.

FIUL OMULUI

Domnul Isus vorbind despre Sine, a folosit un nume deosebit — Fiu al omului. El n-a dat nici o explicație pentru folosirea acestei expresii, dar în cartea lui Eze-

chiel noi găsim numele cu care Domnul în repetate rânduri S-a adresat autorului. Însemnătatea expresiei este simplă: „Om”. În Daniel 7,13-14, expresia „Fiul omului” se referă la o Ființă Cerească care a „înaintat spre Cel îmbătrânit de zile” și a primit împărăția ce niciodată nu va fi nimită. Aceste două însemnătăți ale expresiei se pot vedea și în atribuirea acestui nume lui Isus Hristos. Fiul omului, spune evanghelistul Matei, a venit mincind și bind, în loc să postească (Mat. 11,19), dar va veni pe norii cerului, în slava Tatălui Său și cu oștile nenumărate ale îngerilor ca să aducă răsplata copiilor Săi de pe pământ (Mat. 24,30; 16,27). Cu o ocazie, iudeii au tras o linie de egalitate între: „Hristos” sau „Mesia” și Fiul omului (Ioan 12,34). Contextul trebuie să ne călăuzească în înțelegerea corectă a însemnătății și importanței expresiilor în fiecare caz în parte.

Caré era oare subiectul despre care vorbea Isus atunci cind se referea la Sine ca fiind Fiul omului? Răspunsul la această întrebare ne ajută să-l vedem pe Fratele nostru mai mare prin propria Sa descriere și nu numai prin simboluri.

Numele „Fiul omului” apare de aproximativ optzeci de ori în Noul Testament. În aproximativ o treime din aceste versete, ne este prezentat Isus vorbind despre suferințele ce-I stăteau înainte (29 versete).

O altă treime din aceste versete (28 versete) ne înfățișează pe Mintuitorul vorbind despre a doua Sa venire. Ultima treime a versetelor în care ni se vorbește de „Fiul omului”, formează un grup de texte al cărui context ne vorbește despre răscumpărare (10 versete), despre relațiile Sale cu cerul (5 versete) și o mulțime de alte subiecte (12 versete). Astfel, atunci cind Hristos Se prezenta pe Sine ca Fiu al omului, ca Fratele nostru mai mare, interesul Său major a fost acela de a descoperi legătura Sa cu două mari evenimente: 1. Cu suferințele, moartea și învierea Sa; și 2. cu a doua Sa venire și judecata finală.

Atît diaconul Ștefan cît și Ioan, au avut viziunea „Fiului omului”, aflat acum în ceruri. Ștefan L-a văzut stînd la dreapta lui Dumnezeu” (Fapte 7,56), iar Ioan L-a văzut în slavă, umblind printre cele șapte sfesnice (Apoc. 1,12-13; 2,1). Ei subliniau prezența Fiului omului în ceruri.

Din această succintă privire asupra textelor în care găsim expresia „Fiul omului”, reținem patru puncte care ne ajută să înțelegem, să cunoaștem mai bine pe Fratele nostru mai mare. 1. Ținta Fiului omului a fost aceea de a mintui pe cei pierduți; 2. El a suferit, a murit și a înviat; 3. El S-a suit la ceruri stînd în prezența lui Dumnezeu; 4. El va reveni în slavă.

1. Ținta Fiului omului a fost aceea de a mintui pe cei pierduți. Aceasta a fost dorința ce L-a consumat, Nimic nu era prea mult, numai ca mintuirea lor să se poată realiza, în limitele principiilor caracterului lui Dumnezeu. Isus Hristos spunea că „Fiul omului a venit să mintuiască ce era pierdut” (Mat. 18,11). El a trebuit să ia inițiativa, dacă noi trebuia să fim mintuiți, pentru că nici un păcătos nu va alege singur — din proprie inițiativă, să fie mintuit. Cei pierduți în păcat erau frații și surorile Sale, iar Fratele mai mare, a venit și i-a căutat, așa cum un păstor își caută oia pierdută. Isus tindea după ei, dorea cu înfocare ca ei să răspundă chemării cu aceeași dorință cu care un părinte așteaptă întoarcerea fiului său răătăcit. Această puternică dorință de mintuire a fost aceea care a determinat pe Isus să devină Fiu al omului, să Se facă asemenea fraților și surorilor Lui de pe pământ. Acest fapt constituie motivarea oricărei hotărîri pe care El a luat-o. Datorită ei El a putut să se împotrivescă unor practici ce veneau în contradicție cu acțiunile Sale în vederea mintuirii celor pe care venise să-i salveze și a făcut față batjocurilor și miniei celor mai respectați și distinsi bărbați ai națiunii, atunci cind ei au căutat să-L îndepărteze, să-L abată de la ținta vieții și activității Sale pămîntesti, mintuirea celor pierduți. Așa cum a profetizat Isaia, El și-a făcut fața asemenea crămei (cap. 50,7), astfel Fratele mai mare a putut să-și aducă la îndeplinire ținta, planul și dorința Sa.

2. El a suferit, a murit și a înviat. El n-a fost obligat a face lucrul acesta. El S-a dat pe Sine pentru noi, determinat de iubirea Sa ca frate al nostru mai mare. El a ales să sufere și să moară pentru că aceasta era calea în care El și Tatăl Său au căzut de acord că este posibilă răscumpărarea celor pierduți. El a avut astfel posibilitatea de a deschide calea intrării în împărăția Sa cea veșnică, fraților și surorilor Lui. Unii consideră poate că este ceva neînsemnat să mori, dacă știi că te vei întoarce iarăși la viață. Dar nu trebuie să uităm că venirea și rămînerea Fratelui nostru mai mare aici pe pământ, a comportat un risc. El ar fi putut să-și cadă sub influența ispitelor lui Satana și să piardă totul. Este foarte greu de a înțelege riscul asumat de Fiul lui Dumnezeu, devenind Fiu al omului, privind de pe poziția prezentă, după ce totul a trecut și după ce lucrarea mintuirii noastre s-a încheiat cu bine. Dar în timpul încercărilor Sale, a suferințelor Sale, riscul era real. Domnul să fie lăudat că El a fost Biruitor. Riscul s-a consumat, s-a terminat. Mintuirea este asigurată fiecărei ființe omenești.

Sint multe laturi ale însemnătății și importanței sacrificiului lui Hristos. Una dintre cele mai importante, este faptul că Isus, Fratele nostru mai mare, murind pe cruce, ne pune la dispoziție posibilitatea și faptul de netăgăduit al jertfei Sale, către care fiecare păcătos poate privi prin credință și să poată spune: „Mărturisesc că sint un păcătos și că de fapt eu trebuia să fi fost pironit pe cruce: mă pocăiesc și aleg să fiu asemenea Lui în caracter și comportament”. Cind privesc astfel lucrurile, cind văd astfel pe Fratele meu mai mare și mă văd astfel și pe mine, atunci, moartea Fratelui mai mare a adus mintuirea. Atunci, moartea Lui este a mea, pentru mine, iar viața mea aparține Lui. Dumnezeu mă consideră atunci ca neprihănit, pentru că eu cred în Isus, Cel neprihănit.

Prin înviere, Isus, El este Fratele mai mare al oricărui credincios. Viața Lui a continuat, în timp ce generație după generație din familia Sa a fost cuprinsă de somnul morții, așteptînd acum chemarea Fratelui mai mare la o înviere garantată și sigură datorită învierii Sale.

3. El S-a suit la ceruri, stînd în prezența lui Dumnezeu. Cineva care este asemenea nouă, trupul și singele nostru se află în prezența lui Dumnezeu. Ce asigurare puternică este faptul acesta că „Fratele nostru mai mare, din neamul nostru, se află lingă tronul lui Dumnezeu”. Acolo, în prezența lui Dumnezeu, El prezintă pe membrii familiei omenești, ca „fii și fiice ale Sale” (6T/363), slujind fiecăruia dintre ei în virtutea binecuvîntărilor ce decurg din sacrificiul Său adus pe crucea Golgotei. Pentru Fratele nostru mai mare, nimeni nu mai este socotit numai un simplu membru, o cifră din numărul cel mare al lor. Deși nu L-am văzut, El ne cunoaște în mod individual, ne știe pe nume și ne iubește ca și cind fiecare ar fi singurul Său frate și soră. Fratele nostru mai mare prezintă cererile noastre adresate în rugăcine înaintea Tatălui Său, ca fiind propriile Sale cereri. (6T/364).

Din locul Său înălțat din ceruri, Fratele nostru mai mare conduce pe membrii familiei Sale, dirijînd activitatea lor, îngrijindu-Se de ei mai mult chiar decît ar fi putut El face dacă ar fi fost cu ei în trup.

4. El va reveni în slavă. Dacă Fratele nostru mai mare a murit pentru frații și surorile Lui, atunci, nu va dori El să fie și să rămînă cu ei? (Ioan 17,24).

Poate că ar fi impropriu să vorbim despre a doua venire ca despre o reuniune familială, dar dintr-un punct de vedere este exact ceea ce va avea loc. Fiecare frate și soră ai lui Isus, care vor fi răscumpărați, au fost în strînsă legătură cu El, deși aceasta a fost o legătură de la distanță. Mulți,

foarte mulți frați și surori se află deja în mormint. Dar când Fratele mai mare va reveni, toți ceilalți frați și surori ai Lui vor reveni la viață, strinși laolaltă cu toții și El îi va lua cu Sine, ca acolo unde este El să fie și ei. Atunci, familiile vor fi pentru veșnicie unite, că Domnul Isus va da fraților și surorilor Sale o viață ce se va putea măsura numai cu viața Sa și anume, cu veșnicia.

Fiecare act al vieții fratelui nostru mai mare a fost adus la îndeplinire numai în vederea reunității familiei din ceruri cu cea de pe pământ.

Unele după altele, faptele și acțiunile Fratelui nostru mai mare făcute în favoarea noastră, au intrat în istorie. Hotărîrea Sa de a răscumpăra lumea; venirea Sa ca prunc în leslea Betleemului, suferințele Sale, moartea și învierea Sa, toate acestea au fost făcute pentru mîntuirea noastră. Acum, noi trăim în timpul mijlociilor Sale în Sanctuarul din ceruri, pentru aplicarea răscumpărării care a fost deja realizată ca principiu de mîntuire. Noi credem și așteptăm revenirea Sa. Ea nu trebuie să fie văzută separat de alte evenimente și acte aduse la îndeplinire în favoarea noastră. Actul acesta al Său, al revenirii, este actul culminant, către care toate celelalte se îndreptau. În timp ce putem plînge cu El la Golgota, ne putem bucura în fața perspectivei reale a revenirii Sale. Ca Frate mai mare, El va fi astfel numai pentru cei ai familiei Sale — pentru ceilalți va fi judecător. Să păstrăm credința și încrederea noastră în Fratele nostru mai mare, căci El va da întregii Sale familii binecuvîntarea veșniciei.

Gînduri asupra cărora să medităm

1. În ce fel experiența noastră cu Fratele nostru mai mare ne ajută să înțelegem mai bine pe Isus. În ce măsură este ea — totuși — o piedică?
2. Ce alte legături omenești, în afară de cele frățești, ne-ar ajuta să înțelegem mai bine pe Isus? Care, sînt cele mai eficiente?
3. În ce fel este biserica o familie?
4. Ce valoare are practica bisericilor de a ne considera frați și surori în Hristos?
5. Ce implicații vedem în stabilitatea căminului, pentru adunarea noastră și aprecierea legăturii cu Hristos și Biserica?
6. Ce crezi că se înfăptuiește în cadrul Planului lui Dumnezeu, prin a doua venire a lui Hristos? De ce trebuie să aibă loc acest eveniment?

ÎMPĂRTĂȘINDU-NE DE BINECUVÎNTĂRILE LUI DUMNEZEU

Scopul soliei advente este acela de a prezenta lucrarea mîntuitoare a lui Hristos într-un mod așa de clar, încît ea să fie cunoscută de toți și să-L primească ca Mîntuitor personal.

Banca națională din Bogota, Columbia, păstrează un tezaur inestimabil scos la suprafață din ruinele vechilor așezări ale anticei civilizații incașe. Într-un seif foarte bine păzit, sînt păstrate obiecte de aur de o măiestrie rar întîlnită.

Aparatura de păstrare a acestor comori este foarte sofisticată. Nici chiar cei care stau de pază nu pot interveni în modificarea mecanismului. Cînd intri în acest uriaș seif, un dispozitiv electronic preia sarcina pazei după un program prestabilit. Și astfel, în timp ce vizitatorul care nu ține seama de sfaturile primite la intrare, este răpit de frumusețea pieselor de aur expuse, un sunet de avertizare se aude, lumina începe să se stingă și ușile se închid fără posibilitate de oprire.

De cite ori viața noastră nu se aseamănă cu un asemenea seif. Vedem și admirăm nu odată, frumuseți, ocazii, speranțe și multe altele, dar care se află dincolo de posibilitățile noastre de a le avea. Ușile împrejurărilor, ale distanței sau ale altor situații se rostogolesc înapoia noastră despărțindu-ne de ceea ce doream sau aveam nevoie.

Dar nu tot astfel stau lucrurile cu Dumnezeu.

„În El avem răscumpărarea, prin singele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspîndit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere. Efes. 1,7-8.

Dumnezeu a desfășurat înaintea noastră bogățiile harului Său. El nu ridică nici o barieră, nu închide nici o ușă, ci păstrează cerul deschis pentru nevoile noastre. El oferă o masă a bucuriei și a iubirii, servindu-ne cu propriile Sale mîini din bogatele Sale binecuvîntări. „El ne-a dus în casa de ospăț și dragostea era steagul fluturat peste mine“. Cînt. Cînt. 2,4.

În jurul acestei abundențe a comoriilor divine, Dumnezeu invită pe poporul Său să se adune. Aici la masa Domnului găsim unitate, împreună simțire și armonie. „Dar acum, în Hristos Isus, voi care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin singele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de 2,13-14.

Toate lucrurile bune care ne unesc în Hristos ne vin prin actul

sacrificiului și iubirii Sale. În El noi vom putea proclama unitatea cerului cu a pămîntului: „Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pămînt, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, așa încît Hristos să locuiască în inimile noastre prin credință“. Efes. 3,14-17.

Noi sîntem tot așa de diverși după cum cultura, economia, educația, limba și rasa pot face din noi. Ca nici o altă denuminațiune, Adventiștii de Ziua a Șaptea se ocupă de înlăturarea efectelor Turnului Babel. Cînd mulțimea de oameni adunați la Babel s-a despărțit mergînd în cele patru colțuri a e lumii, Dumnezeu avea deja în vedere Turnul Golgotei, care conform cu planurile Sale, va atrage din nou la un loc națiunile și rasele pămîntului. „Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii“. Ioan 12,33.

Scopul soliei Advente este acela de a prezenta lucrarea de mîntuire a Domnului Isus, într-un mod atît de clar și eficient încît ea va uni un popor, o biserică în jurul Său. Lucrarea noastră este aceea de a pregăti un popor. „o mare gloată, pe care nu va putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice rod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie, și înaintea Mielului“. Apoc. 7,9.

Apostolul Ioan era conștient de existența unei lumi împărțite (divizate). În timp ce el privea acea mulțime ce nu putea fi numărată, mintea sa cuprîndea Imperiul Roman, cu nenumăratele ei provincii și regate subjugate. În timp ce asculta vocile acestei mulțimi, fără tăgadă că el căuta să deslușească nu numai propia sa limbă aramăică, ci chiar dialectul plăcut și iubit al tinereții sale, dialectul galileean. Toți se aflau acolo în jurul lui Hristos pe care el îl iubea atît de mult.

O minte firească se ocupă de deosebiriile dintre oameni. Persoanele spirituale înțeleg și se supun influenței unificatoare a lui Isus, pe care Acesta o exercită asupra bisericii. Satana caută să ne determine să împărțim pe oameni pe categorii, pe clase, să-i numim cu numele grupei din care fac parte și să-i facem să dispară tot în gru-

pe. A gândi în acest fel, înseamnă a produce ororile de la Auschwitz și Belsen. Chiar dacă nu s-ar ajunge chiar așa de departe, totuși, o astfel de concepție dezbină o națiune de alta și grupe de oameni în cadrul aceleiași națiuni.

CA TOȚI SĂ FIE UNA

Ura de rasă ca orice spirit de ură este condamnabilă. Nu trebuie să ne surprindă faptul că într-o biserică multinațională, cum este Biserica Adventă, adesea, există și primejdia exclusivismului național sau rasial. În fața acestei situații, pe plan bisericesc, speranța noastră nu se află în vreo soluție care să meargă de la o strictă segregare și până la o totală și legală integrare. Dumnezeu a adus la existență un popor care „urmează pe Miel, oriunde merge El”. Apoc. 14,4. „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod, nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiească, fiindcă toți sînteiți una în Hristos Isus”. Gal. 3,28.

Rasismul trăiește în ignoranță și suspiciune. În cadrul comunității, a bisericii trebuie să se facă eforturi constructive, pentru ca cei ce o compun să se înțeleagă între ei. Acolo unde există — în mijlocul vreunei comunități, — o minoritate națională sau de altă rasă nu trebuie să fie neînțelegeri și lipsă de iubire față de aproapele nostru. Trebuie depuse eforturi stăruitoare ca și în aceste locuri să se manifeste mai mult spiritul Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos. Tensiunea ce eventual ar exista, poate fi înlăturată printr-o discuție deschisă și fără prejudecăți a celor implicați, și printr-o pocăință deplină, printr-o experiență a identificării vieții și caracterului nostru, cu viața și caracterul lui Hristos. Acolo unde există grupe mari de diferite naționalități, comunitatea, pastorul și comitetele de conducere, să organizeze întâlniri și discuții care să ducă la o mai bună și reciprocă înțelegere. Toate aceste eforturi însă, trebuie să-și găsească originea și raționalul existenței lor în principiul unității și egalității noastre, a tuturor, înaintea lui Hristos. „Ca o încoronare a tuturor lucrurilor, trebuie să fie iubire, pentru ca toți să fie astfel legați laolaltă, iubire ce constituie legătura desăvârșirii”. (Col. 3, 14, trd. N.E.B.).

UNITATE ÎNTRE MEMBRI FAMILIEI BISERICII

Multe lucruri existente astăzi în lumea modernă, tind să separe, să fracționeze în grupe și sfere de influență chiar și biserica cu comunitățile ce o compun. Problemele vieții și complexitățile personale, tendințele firești de propagare a

unor idei și poziții personale, chiar teologice fiind, în afara cadrului organizator și al principiilor existente, se manifestă și printre noi și asaltează viața unora din comunități. Este numai drept să ne ocupăm cu seriozitate și răspundere despre rolul comunității în promovarea unității organizatorice și de doctrină între noi.

Din studiile și cercetările făcute, s-a reținut că un factor major în cazurile de apostazie, de părăsire a bisericii, este izolarea, singurătatea. Sînt unii care din motive subiective se izolează în ei înșiși și rup legătura iubirii care trebuie să ne țină strîns laolaltă. Căci ori de câte ori un frate sau o soră părăsește biserica, comunitatea, unitatea aceea pe care Domnul o dorește, scade slăbește. Cît de tragic este, cît de condamnabil și nu numai pentru cel în cauză, cînd un membru al comunității, sau o întreagă familie se simte așa de izolată, sau se izolează voit de obștea comunității, încît pînă la urmă, alege s-o părăsească.

Ce crează oare această stare de înstrăinare de Dumnezeu, doctrină și frățietate? Se pare că începem să neglijăm menținerea și hrănirea legăturilor frățietate. Ne ducem viața mai mult în cetățuia preocupărilor personale. Datorită faptului că sîntem prea ocupați, n-avem timp pentru cultivarea legăturilor necesare a exista și via într-o familie. N-ar fi oare mai bine dacă am reinvia vechile legături ale iubirii dinții, n-ar fi mai bine și n-ar constitui un obstacol în calea înstrăinării, dacă am fi nu gardianul fratelui și sori noastre, ci prietenul care să nimicească cu acțiunile dezinteresate ale iubirii sale, primejdia înstrăinării? Care să se intereseze imediat ce observă că fratele și sora sa se clatină, sau nu mai este prezentă la serviciile divine, sau cînd deși prezentă este totuși apatică, luată de valurile unor idei străine adevărului biblic? În opoziție cu Cain, noi trebuie să fim păzitorii fraților noștri. Apostolul Pavel pledează așa cum știe el a face acest lucru, în favoarea unor relații calde între frați.

„Deci, dacă este vreo îndeminare în Hristos, dacă este vreo mîngîiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă desartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora”. Filipeni, 2,1-4.

În mijlocul nostru operează două forțe. Forța centrifugală ce ne împinge în afară, ne împinge la dezmembrare, divizare; și forța centripetală ce ne ține strîns laolaltă. Egoismul înstrăinează pe om de fratele și aproapele său și chiar de Dumnezeu, și acest fapt s-a produs chiar cu Adam și Eva în

grădina Eden, cînd au păcătuit pentru prima dată. De cite ori, o familie nu ajunge să se înstrăineze unii de alții, datorită îndreptăririi de sine, înălțării de sine, etc.!

În contrast cu egoismul omenesc, altruismul pur și desăvîrșit al Mintuitorului ne stringe laolaltă, produce și menține unitatea pentru care El S-a rugat și a lucrat atît de mult. „Pe cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănitări lui Dumnezeu în El”. 2 Cor. 5, 21. Chemarea de a fi, de a se realiza între noi unitatea deplină este subliniată mereu de serva Domnului în cuvintele: „... press together, press together, press together — strîns uniți laolaltă, strîns uniți laolaltă, strîns uniți laolaltă...” (2 S.M./374).

Eul, citadela egoismului dispare atunci cînd nașterea din nou produce o ființă nouă. „Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri; de minie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbe rușinoase, care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, intrucît v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul celui ce l-a făcut”. Col. 3, 8—10.

Natura cea nouă, omul cel nou, pe care-l avem în Hristos, este o haină ce trebuie să fie mereu reînnoită. Israelului din vechime, în timpul peregrinării lor în pustia Sinai, prin hotărîre divină, hainele și încălțămîntele nu i s-a uzat în toți acei ani. Tot astfel Dumnezeu reînnoiește zilnic haina îndreptăririi Sale, în tot timpul vieții noastre. Noi nu putem trăi în armonie unii cu ceilalți, în cadrul comunității, fără această haină a neprihănitării ce trebuie să fie zilnic reînnoită. Căci „nu mai este nici grec, nici iudeu, nici țăriere împrejur, nici nețăiere împrejur, nici barbar, nici scît, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți”. Col. 3, 11.

„Cuvîntul (Sol.) lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea” vers. 16. Dacă analizăm acest mesaj vom vedea de ce el a făcut ca biserica primară să fie de o unitate monolitică. Fiind părtași ai iubirii lui Hristos, ei erau părtași ai experienței harului Său salvator, și astfel aveau o preocupare și o experiență comună. Ei aveau subiecte comune de discutat, cîntau împreună, aveau pentru ce să trăiască, să lucreze și chiar să sufere împreună, pentru un scop comun.

Ei erau — prin viața și convîngerile lor — diferiți de cei din jur și au devenit creștini, numiți astfel de vecinii lor, pentru că trăiau asemenea lui Hristos pe care-L propovăduiau.

Același lucru trebuie să se vadă și astăzi la noi și anume trăirea noastră în și cu Hristos. Într-un sens și noi sîntem diferiți. Avem dieta noastră, viața noastră de

odihnă, lucrarea și solia Spiritului Profetic în lucrările servei Domnului, un simțămînt comun al valabilității soliei mișcării de la 1844, solia Sanctuarului, a judecării, etc. Într-o lume în care — în mod crescînd — viața de creștin devine o viață și activitate minoră, este un lucru esențial acela ca noi să fim caracterizați și cunoscuți pentru trăirea vieții noastre de credință, pentru iubirea noastră față de Hristos și față de aproapele nostru.

De fapt esența Adventismului se află — într-o măsură oarecare — în simțămîntul că sîntem o parte a lucrării neferminate a lui Dumnezeu. El n-a terminat — încă — desăvîrșirea sfinților, sau edificarea bisericii, sau vestirea Evangheliei în lume. Avem nevoie de unitate ca să creștem în har, ca să cunoaștem mai mult și mai bine Cuvîntul Său, ca să putem fi martori ai Săi. Noi sîntem aici ca să terminăm, să încheiem lucrarea. Lucrarea neferminată a lui Dumnezeu în această lume trebuie să consume energia noastră, timpul nostru, talentele noastre, mijloacele sau resursele noastre. Noi trecem și ne facem simțită prezența în istoria lumii, împreună cu Hristos și pentru El, la chemarea Lui și spre finalul pe care El l-a cuprins în planul Său.

SĂ MERGEM DECI ÎMPREUNĂ

Serva Domnului în una din viziunile sale a văzut pe poporul lui Dumnezeu ca o mică grupă mărșăluind undeva pe un drum ce urca mai sus și tot mai sus, mers ce nu era scutit de dificultăți și greutate în ascensiunea spre Împărăția lui Dumnezeu. În viziunea aceasta ea împărțea aceleași convingeri ca și autorul Epistolei către Evrei, care numea pe creștini: „străini și călători pe pămînt”. Evr. 11, 13. Viziunea sa cu privire la un popor, o biserică ce se mișcă laolaltă, chemată să meargă împreună, se potrivește foarte bine cu felul în care trebuie să fie credința noastră astăzi, în condițiile sofisticate ale lumii contemporane.

„Să ne grăbim dar”, spune el, să intrăm în odihna aceasta”. Evr. 4, 11. Dumnezeu dorește ca biserica Sa să fie liniștită, încredințată în prevederile harului Său. El ne cere să trecem să depășim Iordania îndreptării prin fapte, și împreună să intrăm în făgăduința odihnei Lui.

„Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie”. Evr. 4, 16. Veniți cu mine, veniți, să mergem împreună, spune El, acolo unde șiretenia păcatului nu poate pătrunde.

Veniți să ne strîngem laolaltă în jurul izvorului de har și putere astfel încît nu numai să ne considerăm unii pe alții ca adevărați frați și surori, ci să fim în stare să

trăim laolaltă ca o familie omogenă, unită.

„Să mergem înainte spre maturitate” (Evr. 6, 3. N.E.B.). Adventiștii și-au întemeiat credința lor pe Biblie și pe studierea ei. În jurul Cuvîntului lui Dumnezeu noi am găsit și continuăm a găsi unitatea noastră. Pentru ca familia bisericii lui Dumnezeu să stea laolaltă în unitate și frăție, ea trebuie să continue a învăța din același izvor divin, prin intermediul studiilor Scolii de Sabat, al predicii și a studiului personal.

„Să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină... Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune”. Evr. 10, 22-24. În acest fel, credința, nădejdea și dragostea se strîng laolaltă ca o motivare a peregrinării noastre comune.

„Să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte și să ne uităm țintă la căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus”. Evr. 12, 1-2. Vedem noi oare calea vieții noastre spirituale plină de dificultăți? Sint greutăți cărora trebuie să le facem față? Împreună să ne ațintim privirile la Isus, care nu numai că ne cheamă la Sine dar într-un anumit sens, El merge împreună și alături de noi prin experiențele vieții noastre.

„Să leșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocara Lui. Căci noi n-avem nici o cetate stătătoare, ci sîntem în căutarea celei viitoare”. Evr. 13, 13-14. Mișcarea Adventă a privit totdeauna către făgăduința răscumpărării veșnice și a fost conștientă de faptul că trebuie să ne supunem Mielului lui Dumnezeu. Noi trebuie să realizăm mintuirea acolo unde a așezat-o Dumnezeu și anume — LA HRISTOS. Noi trebuie să mergem împreună la El și apoi mai departe cu El.

În condițiile rezultate de acțiunile păcatului, cînd teama și suspiciunea despart, izolează pe oameni, unde egoismul este motivarea actelor de prețuire a apropielului unde sentimentalismul bolnăvicios și iubirea ca marfă aduce deziluzie și vid sufletesc, Dumnezeu cheamă pe copiii Săi, să vină la Desăvîrșitorul Mintuirii noastre, la Hristos. La piciorul crucii să depunem egoismul nostru, să lepădăm disensiunile și împărțirile noastre și împreună să mergem cu Hristos spre o viață de biruință spirituală.

Gînduri asupra cărora să meditam

1. Ce importanță crezi că au pentru noi astăzi tendințele enumerate mai jos și care amenință unitatea familiei noastre bisericesti?

a. Impotrivire față de organizație (1 Cor. 6 1-9; Mat. 18, 15-20; Gal. 3, 15).

b. Un spirit de împărțire pe grupe de influențe și curente ce se observă că vrea să pună stăpînire pe comunitățile noastre. (1 Cor. 3, 1-15; Fapte 6, 1; 1 Ioan 4, 1-3).

2. Ce trebuie să facem ca în comunitățile noastre să fie o mai bună și mai corectă înțelegere? Se poate da o mărturie desăvîrșită atunci cînd ea se face de pe o poziție de ignoranță și sfidare a altora?

3. De ce considerați că este bine să cunoaștem cit mai multe despre cel pentru care ne rugăm? În ce fel ne ajută această cunoaștere.

4. Care a fost soarta aceluia care au căutat să nimicească unitatea bisericii? Ce factori au împiedicat disensiunile și scindările în Biserica Adventă?

5. Ce rol are Duhul Sfînt în păstrarea unității noastre?

6. Ce deosebire există între tendința generală de unitate ecumenică și unitatea propusă de Sfînta Scriptură în pasaje ca acestea: Ioan 17; Efes. 4, 11-13; 1 Cor. 12, 30?

IUBIREA LUI DUMNEZEU PENTRU COPIII SĂI

(urmare din pag. a 3-a)

tre se va vedea în rîndurile noastre. Frate va fi unit cu frate prin legăturile de aur ale iubirii lui Hristos.

E. G. White

(traducere din *Adventist Review*)
(Nr. 42/1981)

Gînduri asupra cărora să meditam

1. Cine sînt cei ce formează familia lui Dumnezeu? Ce se va observa în viața mea dacă cred în Dumnezeu și caut să-I slujesc?

2. Care binecuvîntări sînt — în prezent — ale mele, ca urmare a faptului că sînt membru al familiei lui Dumnezeu?

3. Ce înfrînire ar trebui să aibă faptul că sînt copil al lui Dumnezeu, deci un membru al familiei cerului, asupra înțelegerii și comportamentului meu? Dar asupra altora?

4. Ce ne învață experiența noastră ca părinți, în legătură cu faptul că Dumnezeu este Tatăl nostru?

5. Care sînt obligațiile mele ca membru al familiei cerului?

Era într-o vineri după amiază, sau mai corect spus, era în după-amiază celei de a șasea zi a creațiunii, cind soarele începea să se retragă încet spre crestele orizontului. Fusese o zi plină de evenimente — cea mai importantă din zilele creațiunii.

Omul, înalt, bine făcut și plăcut la înfățișare, se ridică deodată în picioare. Cine era oare femeia de lângă el în frumusețea ei perfectă? Cîteva ore mai înainte era singur și se simțea ca atare. Fiecare animal pe care-l văzuse avea un tovarăș, dar el era într-un anumit sens o ciudățenie — pentru el nu era potrivit nici un înger, nici un animal? Unde va găsi el oare ceva potrivit pentru el? În profunzimea sufletului și ființei sale el simțea nevoia după cineva care să se asemene lui, care să iubească și să fie iubit. Oare această femeie să răspundă, să umple golul existent, nevoia acută de un tovarăș asemenea lui?

Dumnezeu S-a apropiat atunci, a luat mîna lui Adam și a așezat-o în mîna Evei și i-a numit soț și soție. Ce moment deosebit, aparte! Ce minunat, Dumnezeu în persoană a edificat primul cămin și primul Sabat — un loc de odihnă și un timp pentru odihnă. Amîndouă aveau și trebuiau să fie o binecuvîntare atîta vreme cît va exista viață pe pămînt.

CĂMINUL — un loc de odihnă, unde fiecare dintre parteneri are sentimentul că aparține celuilalt. Unde putem vorbi despre bucuriile și satisfacțiile noastre, ca și despre temerile și dezamăgirile noastre. Unde putem fi mai puțin perfecți și totuși plini de reciprocă iubire. Unde ne sprijinim reciproc ca să putem crește împreună și să avem succes. Unde amintirea clipeilor plăcute, fericite, binecuvîntate, sînt destul de puternice și consistente ca să alunge pe cele rele, triste. Unde putem trece pragul și totuși să ne simțim liniștiți și în pace.

Dar nu totdeauna și nu pretutindeni, în toate căminele lucrurile se prezintă astfel. Uneori căminul, locul odihnei a devenit un loc al tulburării, miniei și certurilor. Alteori, careva din membrii familiei lipsește. A plecat... tata, mama sau unul dintre copii. Cînd se pune întrebarea: „Ce înseamnă o familie ideală astăzi?” Răspunsul nu este prea clar și nici de natură a ne liniști.

Familia reflectă adesea cele ce se întîmplă în jurul nostru. Și nici familiile din comunitățile noastre nu sînt scutite de seismul ce are loc în viața familiilor lumii. Este un semnal de alarmă în dreptul vieții familiilor noastre. De aceea, să ne întorcem la planul de la început al lui Dumnezeu în legătură cu familiile noastre, să ne întorcem la început de zidire, cînd Dumnezeu a creat bărbat și femeie și cînd uitîndu-Se peste toată creațiunea Sa, El a văzut că erau „foarte bune”. Gen. 1,31.

El a ales căminul ca fiind unul din mijloacele, din căile prin care să Se descopere pe Sine și iubirea Sa față de noi. Căminul trebuie să fie cea mai gingașă legătură pe care o putem experimenta în viața aceasta. Iubirea și legătura completă, desăvîrșită dintre soț și soție, avea să fie o demonstrație vie a iubirii lui Dumnezeu față de noi, creaturile Sale. Fiecare dintre cei doi trebuie să vină în cămin cu o supunere voluntară față de celălalt, soția iubind și respectînd pe soțul ei, iar la rîndu-i soțul iubindu-și și ocrotindu-și soția, în același fel în care Dumnezeu își iubește biserica și S-a dat pe Sine pentru ea.

SOȚ ȘI TATA

Dintre toate exemplele biblice, în legătură cu relația soț-tată, Abraam este cel mai potil-

Tăria căminului

vit. Despre el s-a spus: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după

Dacă înapoia eforturilor noastre de a înjgheba un cămin creștin fericit, nu stă aceeași iubire reală, puternică, desăvîrșită, pe care a manifestat-o și o manifestă Dumnezeu față de noi atunci strădania noastră se va dovedi zadarnică.

el să țină calea Domnului”. Gen. 18,19. În această poruncă nu era nici o opresiune. Abraam avea un mod al său personal de a face pe cei ai familiei sale să îmbrățișeze și să trăiască credința lui. Cînd ultima încercare l-a probat, în aducerea ca jertfă a lui Isaac, n-a fost nici o luptă fizică. Credința lui Isaac, reflectă credința tatălui său și fiul s-a supus de bună voie la ceea ce el era convins că era planul lui Dumnezeu.

Tabloul în care trebuie să-l vedem pe Abraam, nu este acela al unui dictator, ci al unui conducător și învățător care avea mai bine de o mie de membri și făcînd astfel el îi învăța metodele sale de dirijare și conducere a treburilor familiei. Preocuparea sa principală era aceea să-i pregătească pentru

ceea ce le stătea înaintea, pentru viitor, sarcina principală a oricărui părinte.

Abraam se împrietenea repede cu oamenii. Era foarte sociabil, era binevoitor pînă la îndatorire și nu se închidea față de familie și prieteni. Dar cînd era necesar el era gata să-și asume răspunderi dificile și primejdioase.

Există la Abraam un asemenea altruism, care în zilele noastre ar părea de necrezut. În ciuda faptului că el era capul familiei, conducătorul celor din casa sa, el a putut totuși să spună lui Lot: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine... căci sîntem frați... Dacă apuci tu la stînga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stînga”. (Gen. 13,8-9). El nu era preocupat de drepturile și preferințele sale — preocupări care au distrus multe familii. El practica ceea ce încuraja apostolul Pavel: „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cîntre fiecare să dea înțietate altuia”. Rom. 12,10.

Există la Abraam o putere, o predispoziție a caracterului său, care-i îngăduia să-și iubească familia așa cum a iubit Hristos Biserica Sa. El nu era un om desăvîrșit, dar a fost un om mare, iar măreția lui s-a demonstrat în modul în care el și-a condus familia.

Aceeași prestanță, aceeași putere a fost trecutată mai departe la Isaac, apoi la Iacob. Deși frămîntat de amintirea propriilor sale păcate și scăderi, prin credința și puterea ce vine prin ea, Iacob a fost în stare să-și conducă familia sa.

Anii petrecuți la Laban au fost lungi. Acum cu teamă, Iacob și-a îndreptat familia și avutul agonisit, înapoi spre Canaan. Familia sa se afla în neliniște. El a văzut manifestări ale geloziei, ale egoismului și cruzimii la și între proprii săi fii. Cum va putea el oare să meargă spre Canaan în felul acesta, în acest spirit? Cum va putea să-i binecuvînteze Dumnezeu în starea aceasta?

ȘI IACOB ȘI-A STRÎNS FAMILIA LAOLALTA

„Scoateți dumnezeii străini, care sînt în mijlocul vostru”, a poruncit el. „Schimbați-vă hainele, ca să ne sculăm și să ne suim la Betel; căci acolo voi ridica un altar lui Dumnezeu”. Gen. 35,2-3. Cu familia în jurul său și cu emoții puternice, Iacob a repetat istoria primei sale vizite la Betel, cînd a părăsit cortul tatălui său ca să-și scape viața. Aici, în acest loc Dumnezeu i S-a descoperit în viș noaptea. Și cînd trecea în revistă modul minunat în care s-a purtat Dumnezeu cu el, inima sa era supusă, înmuiată, iar copiii săi erau de asemenea atinși de această putere care subjugă. El a ales calea cea mai eficientă ca să-i pregătească, spre a se alătura în-

chinării lui Dumnezeu, atunci când vor ajunge la Betel.

Trebuia să fie un om puternic ca să-și adune familia în jurul său, să le amintească de păcatele și scăderile lui, și apoi cu mulțumiri să le povestească despre minunatele binecuvântări ale lui Dumnezeu. Nu este de mirare că copiii săi au fost mișcați. Aceeași putere subjugătoare poate mișca și astăzi inimile, dacă tatăl, ca preot al familiei, va mărturisi lui Dumnezeu păcatele și scăderile sale, cum și păcatele și scăderile copiilor săi, comise în ziua respectivă sau mai înainte. Este tata desăvârșit? Dar mama? Dar bunicii, copiii? Nu sint încă desăvârșiți!

Ce putere ar fi pentru o familie dacă am admite deschis că nu sintem desăvârșiți. Am cere iertare pentru greșelile noastre și am da slavă lui Dumnezeu pentru binecuvântările și modul în care se poartă El cu noi.

„Un suflet mintuit, salvat, în propria ta familie, va străluci tot așa de puternic în coroana ta, ca și când ai fi găsit acest suflet în alte părți ale pământului.“ (2 S.D.A.B.C./1091). Făgăduința aceasta ne aparține, ca tați și mame și nouă astăzi.

SOȚIE ȘI MAMA

„Nevestelor, fiți supuse bărbatilor voștri ca Domnului“. Efes. 5,22. De câte ori n-au fost folosite aceste versete pentru a da unui bărbat aprobarea de a-și trata soția ca pe o ființă subordonată, inferioară. Dar cât de frumoase sint aceste cuvinte dacă sint bine înțelese.

Atît soțului cît și soției, tot apostolul Pavel le spune: „Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos“. Efes. 5, 21. Declarația sa începe să pună în perspectivă, porunca ca soțiile să fie supuse soților lor. Mai tirziu, Pavel amplifică gîndul acesta adăugînd faptul că soțiile tre-

buie să se supună soților lor, tot așa cum biserica se supune lui Hristos. Cum se supune biserica lui Hristos? De bunăvoie — știind că Hristos de bunăvoie și-a dat viața pentru noi, știind că de bunăvoie și din iubire. El a luat un prosop, un lighean cu apă și a

spălat picioarele ucenicilor Săi, pe care El i-a condus nu insuflindu-le teamă și sentimentul autorității, ci iubire și înțelegere. Așa cum remarcă cîndva o soție: „Dacă soțul meu mă iubește așa cum Hristos iubește biserica Sa, atunci nu-mi fac nici o problemă, supunîndu-mă lui, după cuvîntul Scripturii“.

Cu cît citim mai mult despre planul lui Dumnezeu cu privire la soție și mamă, cu atît mai mult, mai deplin, sintem convinși de importanța ei. În timp ce rolul soțului și acela al soției este diferit, totuși, nu există și nu trebuie să existe nici o nuanță de superioritate. „Ea, soția și mama, trebuie să simtă că este egalul soțului ei — care să stea alături de el în toate, fiecare din ei stînd la postul datoriei lor“. (A.H./231).

Solomon cel mai înțelept dintre împărații ce au domnit cîndva, recunoștea acest lucru. Să ne imaginăm această scenă: Solomon se afla pe tron. În jurul său, curtenii, sfătuitoarii și înțelepții națiunii. Sala tronului era magnifică. Pentru ca cineva să intre și să se apropie de împărat, era necesar să respecte strict unele ceremonii și ritualuri. Nimeni nu era atît de îndrăzneț ca să intre înaintea lui fără să fie invitat.

În această atmosferă a venit la el Batseba, mama lui Solomon. Cînd a intrat în sală, Solomon s-a sculat de pe tronul său, și s-a plecat înaintea ei. Apoi a cerut să se aducă un alt tron și a așezat-o pe acesta, lingă el. În prezența sa, el era numai fiul ei.

„Fiii ei se scoală, și o numesc fericită“. Prov. 31, 28. Acestea n-au fost numai simple vorbe pentru Solomon. Poate că el a văzut în mama sa calitățile unei soții și ale unei mame capabile, pe care el le descrie în Proverbe 31.

„Inima bărbatului se încrede în ea, și nu duce lipsă de venituri. Ea îi face bine și nu rău. Ea face rost de lînă și de in, și lucrează cu mîini harnice. Ea își întinde brațul către cel lipsit. Ea cunoaște valoarea tuturor lucrurilor — a hranei, a îmbrăcămînții și a pămîntului. Ea este un bun administrator, Toată ziua face planuri, îngrijindu-se totdeauna de viitor. Ea își deschide gura cu înțelepciune și este foarte mult respectată. Ea este în strînsă legătură cu Domnul ei.“

Nu este de mirare că înțeleptul se plînge de faptul că o astfel de femeie este greu de găsit și mai de preț decît mărgăritarele (v. 10). O astfel de soție și mamă va recunoaște că slujba ei, chemarea ei este misiunea cea mai înaltă la care poate fi chemat un muritor. Poate că nu i se va da pen-

tru aceasta un mare premiu dar există o scenă mai luminoasă către care trebuie să privim. „Cînd Samuel va primi coroana veșnică a slavei, el o va închina în cinste înaintea tronului slavei Sale, recunoscînd că lecțiile pline de credincioșie ale mamei sale și prin me-

riteile lui Hristos, acestea l-au încununat de slava cea veșnică“. (Idem/536).

Am simțămîntul și convingerea că și alți fii și fiice își vor lua coroanele lor și le vor închina în semn de cinstire, atunci cînd vor da onoarea cuvenită mamelor lor.

SOȚ ȘI SOȚIE

Cînd soțul și soția contribuie la respectul mutual, cînd ei hrănesc, în viața flacăra iubirii și a unor relații generate de această iubire, cînd ei dezvoltă o cooperare în calitate de parteneri egali interesați, numai atunci și numai în aceste condiții, vor reuși să întărească căminul lor. Nimic altceva nu pot face părinții mai bine pentru copiii lor, decît să păstreze cele mai profunde și cele mai gingașe dintre legăturile omenești. Aceasta va fi o permanentă amintire a iubirii ce predomină în familia lui Dumnezeu și o temelie puternică a relațiilor lor viitoare.

O familie care are o astfel de temelie puternică, se va bucura de o temeinicie și o stabilitate ce lipsește mult astăzi. Nu există nimic mai încurajator decît faptul că Dumnezeu ne iubește pentru că avem valoare înaintea Lui. „El care a plătit prețul răscumpărării noastre, cunoaște valoarea filăței umane“. (P.P./140). De fapt Domnul Isus este dezamăgit atunci cînd ne subapreciem. El dorește ca noi să ne valorificăm în raport cu prețul cu care El ne-a răscumpărat. Acest preț așează pe oameni pe picior de egalitate. Nu o listă lungă de virtuți și talente face pe cineva mai de valoare decît altul. El ne-a creat, El ne-a răscumpărat și El ne spune ceea ce a spus și lui Ieremia: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pîntecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pîntecele ei, Eu te pusem deoparte“. Ier. 1,5. El a declarat lui Isaia: „Eu... te chem pe nume: ești al Meu“. Isaia 43,1.

VALOAREA NOASTRA IȘI ARE ORIGINEA ÎN DUMNEZEU

Adesea ne este teamă să admitem că sintem de valoare, de teamă că să nu cădem în păcatul mindriei. Dar nu există, nici o legătură între valoare și mindrie. Valoarea își are originea în Dumnezeu, pe cînd mindria, în Lucifer, atunci, cînd a dorit să fie asemenea Celui Prea Înalt" (Is. 14,14). Lista sa de talente și virtuți n-a fost niciodată destul de lungă. N-a fost suficient pentru el să fie primul dintre heruvimii ocrotitori; el dorea să fie asemenea lui Dumnezeu. Isus a ilustrat mindria prin parabola Fariseului care se ruga: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sint... ca vameșul acesta". Luca 18,11, Mindria este o comparație. Ea ne face să ajungem absorbiți cu totul de noi înșine și să ne simțim întru totul nenorociți.

Cînd însă putem să apreciem cum se cuvine valoarea noastră, atunci uităm de noi și ne va preocupa într-un grad foarte mare, aproapele

nostru. Vom asculta atunci și vom încerca să-i înțelegem și pe ceilalți. „Cine își înfrinează vorbele cunoaște știința și cine are duhul potolît este un om priceput", sau cum redă acest verset o altă traducere: „Cine este sigur de sine nu vorbește tot timpul" (Prov. 17, 27).

Petru trebuie că era foarte oscilant, nesigur pe sine atunci cînd a devenit ucenic al Domnului. El „totdeauna vorbea necugetat, din impulsul momentului. El era totdeauna gata să corecteze pe alții și să-și exprime imediat gîndurile și simțămîntele, mai înainte de a avea o clară înțelegere despre sine, cum și despre ceea ce are de spus" (D.A. 892). Numai după ce Petru s-a lepădat de Domnul său, numai după ce el a plîns singur în grădină, numai atunci a putut să se înțeleagă pe sine și pe Mintuitorul său. Din aceea experiența tristă el a ieșit un alt om, un om deosebit. A rămas entuziast, dar nu impetuos, încrezător în sine dar nu plin de înălțare de sine. Noul Petru era un bărbat calm, stăpîn pe sine și gata de a primi învățătura. Noul Petru nu era așa de retras,

era mai deschis pentru discuții cinstite și mult mai iscusit în a spune altora solia ce o avea de transmis lumii.

Întărirea căminului începe cu legătura noastră cu Dumnezeu și se întinde asupra relațiilor pe care le avem unii cu alții. Nu există nimic care să înlocuiască acest adevăr. Există multe lucruri pe care le putem face — să conducem o oră de rugăciune familială, să petrecem Sabatul împreună, să stabilim niște obiceiuri familiale, să învățăm arta de a comunica cu alții, să descoperim noi căi și metode de a trata minia și resentimentele — dar dacă nu avem o dorință reală, curată, de a iubi, după cum iubirea lui Dumnezeu stă la temelia tuturor lucrurilor, atunci, toate eforturile noastre nu vor fi în final decît un eșec. Planul desăvîrșit, de la origine a fost al Său, și numai cu ajutorul Său noi putem să revenim la cete de la început.

În zilele lui Ahab și Izabelei, violența, perversiunea sexuală și idolatria de toate nuanțele se lăfăiau pretutindeni. În această atmosferă stricată a pășit neînfricat Ilie. El a chemat pe toți la pocăință și la rezidirea altarelor pentru adorarea Viului Dumnezeu. Parabola este prea evidentă ca să mai poată fi negată. „Lumea de astăzi are pe Ahabii și Izabelele ei... Mulți au o concepție greșită cu privire la Dumnezeu și la atribuțiile Lui, și slujesc tot așa de real dumnezeilor falși, cum se închinau și cei din vechime lui Baal" (P.R./177).

Solia profetului Maleahi sună atît a avertizare, cît și a făgăduință: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem". Maleahi 4,5-6.

De mult este venit timpul ca să lucrăm la întărirea căminurilor noastre.

Gînduri asupra cărora să medităm

1. În ce mod practic poate ajuta biserica la întărirea familiei?
2. Există căi și situații prin care să se evite zdruncinarea unității familiei?
3. De ce este important pentru tatăl familiei să ia în mîna sa conducerea spirituală a familiei?
4. Dacă tatăl este absent sau nu poate fi disponibil, sau refuză a-și asuma acest rol, ce poate face mama ca să hrănească creșterea spirituală în cadrul familiei, fără să-l îndepărteze?
5. Ce constituie tăria familiei noastre?
6. În ce compartiment al vieții noastre spirituale mai este încă loc de creștere? Cum se poate realiza acest lucru?

Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări

Turn pentru măsurători oceanografice

CONSTANȚA: La 1,5 km în apele Mării Negre, în dreptul stațiunii Mamaia, a fost montat un turn experimental pentru măsurarea parametrilor oceanografici, prima instalație de acest fel pe care realizatorii săi au denumit-o „Tempo 1".

Instalația, destinată efectuării de măsurători automate specifice cercetărilor privind interacțiunea mare — atmosferă: temperatură, vînturi, curenți, valuri, etc., are 26 m înălțime, 70 tone greutate, 20 m — latura bazei, 11,4 m adîncimea părții emerse.

Tăierea și sudarea metalelor cu plasmă

TIMIȘOARA: Specialiștii de la Institutul de sudură și încercări de materiale au realizat o instalație de tăiere și sudare cu plasmă. Aceasta premieră tehnică de mare randament economic permite sudarea cu plasmă în mediu protector de argon a unor table de pînă la 3,5 mm. sau poate tăia cu plasmă metal cu grosimi de pînă la 40 mm.

Amortizor de zgomot

Prof. univ. dr. Jacob Lazăr, de la Institutul Politehnic, a construit un amortizor de zgomot destinat instalațiilor de ventilare și climatizare. Brevetată ca invenție, amortizorul elimină complet zgomotul produs de instalațiile respective și de insuflarea forțată a aerului pe conducte, fiind destinat, îndeosebi sălilor de

teatru, cinematograful, conferințe, etc. Noul tip de amortizor de zgomot s-a și introdus pînă acum la Casa de cultură a studenților din Cluj-Napoca și la Teatrul de Stat din Turda.

Minicare de agrement

Colectivul Întreprinderii de reparații auto Craiova a realizat primul lot de minicare de agrement. Este vorba de o caroserie fixată pe o osie de autoturism „Dacia", descoperită, cu opt locuri pe bănci. Două remorci de acest fel sint tractate de un autoturism de teren „ARO", de care vor putea beneficia pentru început turiștii de pe litoralul Mării Negre, unde au și fost expediate primele 25 de exemplare.

Receptoare de navigație prin satelit

CONSTANȚA: Navele „Sinaia", „Beiuș", „Callatis", „Motru", „Vidraru", și „Tirgu Bujor" sînt primele vase românești, înzestrate cu receptoare de navigație prin satelit. Cu ajutorul acestei instalații, navele pot urma drumul cel mai scurt și sigur, contribuind astfel la scurtarea duratei marșului și la reducerea consumului de combustibil. Navele „Motru" și „Vidraru", bunoară, care au încheiat recent o călătorie în S.U.A., datorită utilizării receptoarelor de navigație prin satelit au traversat Oceanul Atlantic cu un avans de trei zile. Pînă la sfîrșitul anului, 25 de nave ale flotei maritime comerciale românești vor fi dotate cu instalații asemănătoare.

De poți s-ajuti o inimă...
 să nu se fringă
 Nu-i viața ta-n zadar;
 De poți... povara unei vieți
 să ușurezi,
 sau să alini durerea...
 De poți s-ajuti o pasăre-obosită
 sau să alini durerea...
 e soare-n viața ta!

RESPONSABILITATE FAȚĂ DE CEI ÎN NEVOIE

O înțelegere nezdruclănată a iubirii lui Dumnezeu față de lume, este un izvor al relațiilor noastre cu toți membrii familiei omenești.

Un creștin cu o inimă plină de milă, de înțelegere față de cei din jur este vrednic de numele ce-l poartă. Creștinii care nu radiază însă în jur milă, compasiune, odată cu faptele și acțiunile lor de binefacere, sint tot așa de uscați ca și norii fără ploaie, sau ca acela care „a trecut înainte pe alături”. Luca 10, 31—32.

Sfințirea este bunătatea practică. Mintuirea se demonstrează prin fapte pline de bunătațe și iubire. După cum muzicienii se exprimă prin muzică, tot astfel creștinii exprimă mintuirea lor prin viața lor ziinică. Secretul este legătura noastră cu Hristos. Voința lui Dumnezeu pentru noi este ca noi să demonstrăm iubirea pe care o avem ca rezultat al mintuirii noastre.

Bărbații și femeile au fost create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Gen. 1, 26—27). Neamul omeneșe și divinitatea au fost în mod inseparabil unite la Creațiune așa că tot ceea ce ne face mai sfinți, ne face de asemenea mai umanitari, mai iubitori față de aproapele. A fi în adevăr uman, însemnează a fi interesat în mintuirea altora, însemnează a fi bun, blând, a simți împreună cu alții, milos și plin de iubire. Cincul poate spune: „Aș fi putut face o lume mai bună decât aceasta”. În-vățul răspunde însă: „Pentru aceasta ai fost lăsat pe pământ. Mergi înainte și realizează, fă ceea ce zici”.

Harul lui Dumnezeu face ca umanismul nostru să fie mai mare. Acceptând pe Hristos ca Mintuitor și făcând din El Domn al vieții noastre, noi devenim lumină în întineric și interești a face bine, într-o lume dezinteresată. În împlinirea acestei chemări, latura umană a bisericii este cea mai nobilă.

Reînvierea dominată de personalitatea lui Ionathan Edwards pe la mijlocul secolului al optzecelea, cunoscută sub numele de „Marea Trezire”, a fost copie a lucrării fraților Wesley și a lui G. Witefield. Această perioadă de redeșteptare a fost marcată de mari prefaceri sociale. Fiecare veac de redeșteptare sau evanghelizare din istoria creștinismului a fost astfel caracterizat. Așteptarea revenirii Domnului Isus a încurajat puternic lucrarea de binefacere. Reînviările spirituale nu numai că ne fac mai spirituali, ci ele ne fac mai generoși, mai plini de omenie.

FAMILIA

Familia este un grup de oameni legați prin strămoși comuni, prin căsătorie, prin experiențe co-

mune sau credință. „Ce fericit sint că TATAL din cer...” este titlul unei melodii pline de semnificații spirituale ce arată faptul că facem parte din familia cea mare a lui Dumnezeu. Astfel de cîntări ating prin conținutul și melodia lor cele mai profunde simțămînte ce le avem.

Noi sintem o parte a familiei lui Dumnezeu, prin creațiune. Faptele 17, 26 spun: „El a făcut ca toți oamenii ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pămîntului; le-a așezat anumite vremi, și a pus anumite hotare locuinței lor”. Din punct de vedere genealogic, toți oamenii, bărbați și femei, sint descendenți din Adam și Eva. Ca membri ai aceleiași familii omenești, datorăm unii altora recunoașterea acestei legături familiale. O cunoaștere, totuși a acestui fapt și confirmat din punct de vedere biologic și biblic, nu este suficient. Această recunoaștere a relațiilor fizice de rudenie, trebuie să fie transformate în relații și afinități spirituale.

De asemenea, putem deveni o parte a familiei spirituale a lui Dumnezeu, prin răscurpărare. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sînge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu”. Ioan 1, 12—13. „Bucurați-vă deci, pentru că prin Hristos ați fost puși în legătură cu Dumnezeu, membrii ai familiei cerești”. (D.A. 493). „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și sintem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iuțiților, acum sintem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Il vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat”. (Ioan 3, 1—3).

Creștinii sint interești nu numai în identitatea lor biologică, ci și în acea unitate pe care ei o au în Hristos, nu după trup, ci după Spirit; nu în părtașia acestui trup omeneș, ci în părtașia trupului frînt și a singelui vărsat al lui Hristos. Noi nu sintem numai membri ai unei familii după trup, ci membri ai aceluiași trup. Noi avem unitatea noastră nu numai în singele și viața noastră fizică ci și în faptul că sintem una în Hristos Isus.

Există în unitatea noastră cu Hristos un spirit de coeziune pentru care — în general — lumea nu

este pregătită, un spirit al unității indivizibile, o legătură mai puternică decît numai legătura de rudenie. Intre creștin și creștin ar trebui să existe un flux de legături și relații de o natură unică.

FACIND FAȚĂ DEOSEBIRILOR

Ceea ce face Dumnezeu nu este decît o minune. Prin Isus Hristos El a sfărîmat barierele ce împărțeau ființele omenești, despărțindu-i unii de alții pentru a crea o nouă și unică familie.

Deosebirele, diferențierile dintre oameni sint niște probleme pentru noi toți. Sint probleme prezente în familiile noastre, la locul muncii noastre, în vecini, la școală și în biserică.

Ne simțim foarte bine cu aceia care gîndesc asemenea nouă, care privesc ca noi, care mîncîncă asemenea nouă, care vorbesc ca noi, se închină asemenea nouă și care au același nivel economic ca noi. Cu ei ne simțim în largul nostru. Cu cît este mai mare deosebirea între noi, cu atît ne simțim mai deranjați, nu ne simțim bine. Aceste diferențe sint foarte dificil de rezolvat și adesea devin o amenințare pentru unitatea familiei. Acest lucru este în mod deosebit adevărat pentru cei dezavantajați sau handicapați — oameni a căror diferențe sint un handicap sau un obstacol în calea supraviețuirii lor. Uneori acest lucru cere un efort deliberat ca să accepți pe pe cei cu diformități fizice, cu maniere necivilizate sau cu o mare lipsă de gentilețe și spiritualitate. Față de aceștia, sărăcia sau lipsa de educație, nu face decît să mărească respingerea noastră.

Temp de citeva săptămîni, povestea cineva, am însoțit un grup de nevăzători. Dezavantajul lor fizic făcea ca între noi să existe o vădită diferență. Eram bucuroși pentru ocazia ce mi se oferea spre a le fi de folos, deși inițial gîndul acesta mă tulbura. Ce putem spune sau face, pentru a face pe acești oameni handicapați fericiți? Cît de neplăcut și consumatoare de timp avea să fie pentru mine — gîndeam eu — spre a le sta la dispoziție. Dar cît de greșit am fost. Ei, acești oameni dezavantajați erau foarte interesanți, erau veseli, joviali, și cu totul independenți. Mi-a plăcut intîlnirea mea cu ei. Ce comuniune am avut cu ei, ce bucurie divină, s-a dovedit a fi această experiență. Cît de diferiți și interesanți sint acești oameni atunci cînd te ocupi de ei, atunci cînd își dau seama că te interesează persoana lor.

Biblia identifică în mod clar pe acești handicapați și lasă puțină

șansă pentru invidioasă în legătură cu responsabilitatea noastră față de ei.

„Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfanii și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntințați de lume. Iacob 1, 27. „Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac! Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăvește“. Is. 41, 1.

„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „veniți binecuvîntați! Tatălui Meu de moștenire împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămînd, și mi-ați dat de mâncat; mi-a fost sete și mi-ați dat de băut; am fost străin, și m-ați primit; am fost gol, și m-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine. Atunci cei neprihăniți îi vor răspunde: „Doamne, cînd Te-am văzut noi flămînd, și Ți-am dat să mîncîni? Sau fiindu-Ți sete, și Ți-am dat de băut? Adevărat vă spun că, oricînd ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut“. Matei 25, 34—40.

„Orbului îi eram ochi, și schiopului picior“. Iov 29, 15. „I s-a dus vestea în toată Siria și aduceau la El pe toți cei ce sufereau de felurite boli și chinuri: pe cei îndrăciți, pe cei lunatici și pe cei slăbîni; și El îi vindeca“. Matei 4, 24.

„Dar ea a venit și I s-a închinat, zicînd: „Doamne, ajută-mă!“ Drept răspuns, El i-a zis: „Nu este bine să iei pîinea copiilor, și s-o arunci la căței! „Da, Doamne“, a zis ea, „dar și căței mîncă fără-miturile care cad de la masa stăpînitorilor“. Atunci Isus i-a zis: „O, femeie, mare este credința ta; facă-ți-se cum vorești“. Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela“. Matei 15, 25—28.

Serva Domnului adaugă: „În marile orașe sînt mulți aceia care se bucură de mai puțină grijă și considerație decît se acordă animalelor necuvîntătoare“. (A.H. 189). Dar nu este nevoie să mergem la Nazaret, la Capernaum, sau la Betania, pentru a păși pe urmele lui Isus. Noi vom găsi urmele pașilor Săi la căpătîiul celor bolnavi, în cocioabele celor sărmani, în marile orașe, în fiecare loc în care se află inimi omenești în nevoie și care au nevoie de consolare. Făcînd ceea ce a făcut Isus atunci cînd a fost pe pămînt, noi pășim pe urmele pașilor lui Isus“. (D.A. 640).

Creștini fiind, noi recunoaștem rudenția noastră cu întreaga omenire. Această rudenție, are la bază iubirea față de oameni pentru importanța și valoarea lor individuală. Noi sîntem preocupați de creșterea utilizării resurselor personale, independent de dezavantajele fizice, mintale, economice, sociale sau spirituale ale unei persoane, sau dezavantajele ce apar datorită

sexului, rasei, culturii sau concepțiilor religioase. Sîntem preocupați de modul în care oamenii reacționează în relațiile dintre ei și în legătură cu acceptarea oamenilor ce sînt diferiți pe baza demnității lor umane, ca ființe create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și care sînt vrednice de sacrificiul ispășitor adus la îndeplinire de Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului.

Independent de natura dezavantajului lor, oamenii trebuie să găsească în viață un sens al existenței lor, să găsească certitudine și acceptarea problemelor așa cum sînt sau de nu vor suferi pierderea identității lor. Pierderea identității lor înseamnă un eșec în relațiile dintre individ și societate. Cei care suferă de un complex de anonim, de pierderea identității, se vor simți mai bine, dacă vor crede că societatea are nevoie de ei și că ea se preocupă de ei. Pe lângă nevoie importante pe care le avem ca persoane individuale este și nevoia de a trăi în cadrul unui grup, în mijlocul unei comunități în care să putem experimenta faptul că sîntem acceptați, că aparținem cuiva și că primim un suport social. În astfel de comunități se cizează identitatea noastră de bază și suportarea noastră de către alți oameni care manifestă interese și probleme similare. Cu cît cineva se simte mai puțin sigur într-un anumit grup social, în societate deci, cu atît mai mare este pierderea identității celui în cauză. Nimic nu înspăimîntă pe cineva mai mult ca depersonalizarea sau neînțelegerea.

IMPLININD PLANURILE LUI DUMNEZEU

Noi trebuie să avem o înțelegere a scopului lui Dumnezeu cu viața ființelor omenești, care să ne permită a cuprinde în gîndirea, planuirea și diversele activități, pe orbi, pe surzi, pe paralitici, pe cei săraci, pe cei năpăstuiți, pe bolnavi, pe cei neajutorați, într-un cuvînt, pe toți cei care au nevoie de noi. Niciodată n-ar trebui să uităm că sîntem datori a fi de ajutor și sprijin tuturor și aceasta în mod necondiționat. Trebuie să tratăm pe toți oamenii ca fiind de mare valoare, respectîndu-le personalitatea. Aceasta ne va da simțămîntul apartenenței la familia cea mare de pe pămînt și deci legați de toți oamenii, și în mod deosebit de cei ce au nevoie spirituală și materială de noi.

În ultimă analiză toată teologia creștină este de fapt o teorie a dragostei divine. Această lumină strălucește în viața și moartea lui Hristos. Isus Se identifică pe Sine cu nevoile și interesele tuturor, El S-a angajat și Tatăl Său a acceptat hotărîrea iubirii Sale, de a-Și da viața pentru ei.

Iubirea divină nu numai că îndreptățește iubirea și interesul nostru față de cei dezavantajați sau handicapați, ci chiar ne ușu-

rează lucrarea. Ea se află în viața aceluia în care iubirea Lui declanșează acea iubire pe care noi trebuie s-o dăm pe față cu pasiune, cu o devoțiune totală, pînă cînd nu vom mai trăi noi viața zilnică, ci vom putea spune și Dumnezeu și cei din jurul nostru vor constata că Hristos trăiește în noi (Gal. 2, 20). Iubirea Sa atît de necesară nouă, aduce în sufletele noastre iubire pentru toate ființele. Cînd acest lucru este o realitate în viața noastră, nu vom mai sta să cîntărim dacă cel în cauză este amabil sau nu. Ca obiect al dragostei Sale, ei sînt prețioși înaintea lui Dumnezeu.

Această nezdruccinată înțelegere a iubirii lui Dumnezeu pentru această lume este izvorul legăturii, al relațiilor noastre cu toți membrii familiei omenești, fără nici un fel de discriminare. Nouă ne-a fost dată această asigurare. „Dacă vei da mîncarea ta celui flămînd, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua-n amiaza mare. Domnul te va călăuzi neînecat, și va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor al căror ape nu seacă“. Isaia 58, 10—11.

Cineva se ruga odată: Stăpîne cerească, binecuvîntează-mă cu înțelegerea faptului că nu trebuie să caut sau să aștept să fiu conșolat, ci eu să conșalez, să mîngîi pe alții. Să nu aștept să fiu înțeles, ci de la mine se așteaptă să înțeleg pe toți ceilalți; să nu finjesc după iubirea altora, ci eu să mă dăruiesc în iubire pentru alții, după exemplul Tău; căci numai avînd, vom primi și numai iertînd vom fi iertați; și mai presus de orice, numai murînd față de păcat și trăind în și pentru Adevăr, sîntem născuți în viața veșnică. Căci,

De poți s-ajuuți o inimă...
să nu se frîngă,
Nu-i viața ta-n zadar;
De poți... povara unei vieți
să ușurezi,
Sau să alini durerea...
De poți s-ajuuți o pasăre-obosită
În cuibul ei să stea...
E soare-n viața ta!

Gînduri asupra cărora să meditam

1. Ce legătură există între bună-tatea practică și sfințire.
2. Care sînt cele două laturi ale relațiilor de rudenie cu familia omenească?
3. Ce caracterizează fiecare mișcare de reînvioreare sau evanghelizare.
4. Cine sînt cei dezavantajați, handicapați?
5. Care sînt unele din posibilitățile ce le avem de a umbla pe urmele Domnului Isus.
6. Care este izvorul legăturilor noastre cu toți membrii familiei omenești?

Vlăstarele și bătrînii Familiei lui Dumnezeu

A neglija nevoile deosebite ale celor mai tineri, ale celor maturi sau în vîrstă din familia cea mare a lui Dumnezeu, înseamnă a abdica de la răspunderea pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

Familia lui Dumnezeu de pe pămînt este formată din persoane de toate vîrstele. Începînd de la cei mai mici în frageda lor pruncie, și pînă la cei a căror vîrstă apasă greu pe umerii lor, dar care sînt sau trebuie să fie comori de înțelepciune și sfat; unii ce trebuie să fie hrăniți... și purtați în brațe, iar alții care să alege pentru susținerea celor ce nu mai pot alerga.

Printre aceștia, o atenție deosebită trebuie acordată aceluia care stau în pragul vieții, care bat la porțile ei, și care... deschizîndu-se se înleptează de sub supravegherea și protecția căminului; aceștia scrutează critic, viața părinților lor și a societății și se preocupă de viitorul lor, fiind plini de elan și energii clocotitoare pe care doresc să le pună la schimbător. Este vîrsta tumultuoasă cînd se iau hotărîri care vor influența prezentul și viitorul lor și al altora. Acest lucru este valabil și pentru viața bisericii și a comunităților noastre.

Din marea familie a omenirii și a bisericii, nu trebuie să uităm pe aceia care poartă în prezent sarcinile și răspunderile vieții în toate compartimentele ei. Ei sînt aceia care fac ca treburile și problemele vieții să meargă înainte, preocupîndu-se și de ziua de mîine a omenirii.

Nu trebuie să uităm nici pe cei ce trăiesc spre apusul vieții lor. Cei care au trădit ani de zile pentru binele comun și au produs valori materiale și spirituale și au făcut loc celor mai tineri, a căror picioare sînt puternice, a căror vedere este clară și a căror putere de pricepere și înțelegere este vie, iar energiile lor... rup zăgăzurile. Acești venerabili părinți își au rolul lor bine determinat în marea familie a lumii și a bisericii.

În prelegerea de față însă, vom analiza răspunderile noastre față de cei tineri și față de cei ce-au obosit pe drumurile vieții.

Apostolul Pavel scria galatenilor: „Așa dar, cit avem prilej să fa-

cem bine la toți, și mai ales fraților în credință“. Gal. 6,10.

Este normal și drept ca biserica să aibă o datorie morală și spirituală față de toți oamenii de pretutindeni, pentru că noi sîntem și trebuie să fim păzitorii fraților noștri. Aceasta este o datorie așezată pe umerii tuturor aceluia care poartă numele lui Hristos. Textul de mai sus sugerează totuși ideea că biserica trebuie să acorde prioritate — în grija sa față de oameni — celor ce o compun, membrilor ei. Acest lucru este valabil atît în probleme materiale, cit și spirituale. Biserica va putea sluji lumii în condiții bune, acceptabile, numai atunci cînd va pune ordine în propria ei casă. Dacă neglijem pe membrii propriei noastre familii, pe aceia care sînt cei mai aproape de noi și cei mai scumpi nouă, atunci, cit de eficientă va fi solia noastră adresată lumii? Dacă nu putem avea grijă de cei ce au nevoie de sprijinul nostru, în propria noastră casă, în propria noastră familie, cum ne vom putea îngriji de cei din afara familiei sau bisericii noastre?

Tinerii și bătrînii sînt în mod deosebit vulnerabili. A-i neglija, aceasta ar fi în detrimentul bisericii și ar pune în pericol viitorul ei. Nu trebuie să neglijăm pe cei ce formează viitorul bisericii noastre. Noi nu putem — avînd conștiința clară — să uităm pe cei bătrîni, lăsîndu-i în voia soartei. Ambele categorii trebuie să simtă totdeauna prezența și asigurarea noastră, că ei sînt prețioși familiei celei mari a bisericii, a marelui familii a lui Dumnezeu. În ciuda scăderilor sau imaturității unora și a simțămîntului că sînt de prisos, a celorlalți, ei trebuie să fie făcuți să simtă și să înțeleagă că sînt necesari, sînt o valoare pentru viață, familie, biserică și societate. Chiar dacă nu totdeauna putem fi de acord cu concepțiile lor, cu atitudinile și comportamentul lor, nu trebuie să-i facem să înțeleagă că sînt nefolositori, neadaptabili. Un comportament sfînt, o atitudine dreaptă față de ei, ambele categorii de membri ai familiei noastre pot contribui la programul pe care biserica îl are în împlinirea cu succes a mandatului său, în lume.

TINERII BISERICII NOASTRE

Ce probleme ridică copiii și tinerii noștri? Trebuie să fim recunoscători Bunului Dumnezeu pentru faptul că avem tineri echilibrați, cu o gîndire matură și gata de a pune umărul la sprijinirea familiilor lor și a bisericii. Este însă tot așa de adevărat că unii, poate... bine intenționați, consideră că numai de la ei, sau cu ei se fac cărări drepte, uîlînd că ele au fost bătătorite de bătrînii lor înaintași, cu care trebuie să colaboreze și nicicum nu trebuie să-i arunce la periferia stimei și considerației lor. Ei nu trebuie să uite că sînt beneficiarii aceluia care au suferit zăduful zilei și n-au dreptul a ne-

socoti ceea ce s-a făcut fără contribuția lor. Nu arareori s-au ivit probleme tocmai pentru că unii din năvalnicii noștri tineri, asemenea lui Uza, au întins mina ca nu cumva să se răstoarne chivotul Cîmîului.

Este foarte greu de urmărit rădăcina unei astfel de atitudini. De multe ori se datorește diverselor situații psihice prin care trec — la un moment dat — unii, sau lipsa unei reale experiențe creștine. Mulți, datorită unor deficiențe în viața familială, tind către rezolvare „de unul singur“ — a problemelor. În conflict cu ei, cu familia, iau hotărîri care să-i pună în posibilitatea de a hotărî, singuri, de a nega tot ceea ce nu corespunde etalonului ce și l-au impus, considerînd că doctrina, înțelegerea și trăirea ei, ca și sfințenia, încep cu... ei. Tragedia este aceea că mulți iau hotărîri greșite, bazate pe subiectivism, îndreptățire de sine, pe sentimente etc., uitînd că și înaintașii lor, chiar și cei pe care nu-i agreează, au totuși zeci de ani consacrați prosperității Bisericii lui Dumnezeu.

Ca bisericească, noi avem nevoie să ne ocupăm cu multă seriozitate de unitatea familiilor noastre și a tuturor aceluia ce o compun. Mulți membri, datorită preocupărilor lor cotidiene, sînt mai puțin prezenți în mijlocul familiei. Părinții și copiii au nevoie să fie împreună, să lucreze armonios împreună, să plănuiască împreună activitatea tuturor membrilor familiei. Să înțeleagă și să simtă că fac parte din aceeași familie de care trebuie, au datoria să se ocupe. Acest lucru este valabil și atunci cînd vorbim despre biserică. Și planurile făcute să fie respectate cu strictețe.

Este necesar ca altarul familial de seara și dimineața, asemenea jertfelor ce se aduceau în vechime, să fie păstrate vii, jertfa necurmată de pe altar. Studiul și rugăciunea laolaltă au darul a cimentea legăturile naturale dîndu-le o valoare și o considerație mai durabile. Ca părinți, trebuie să demonstrăm un mai mare interes pentru problemele copiilor noștri. Gîndul care spune că: „Familia care se roagă împreună, rămîne împreună“ este un adevăr permanent valabil.

Un sociolog care ani de zile a studiat cauzele delincvenței a ajuns la următoarea concluzie:

— 70 sau 80% din cazurile de delincvență juvenilă, provin din familiile destrămate.

— cu cît este mai înaltă calificarea și preocuparea practică a tinerilor, cu atît procentul de delincvență este mai redus.

— Cu cît educația părinților este mai eficientă, cu atît copiii sînt mai puțin expuși delincvenței.

Deși trăim în condiții diferite de la țară la țară și de la cîmîn la cîmîn, concluziile de mai sus își au valoarea lor bine definită. Cît de important este deci pentru noi de a păstra legăturile familiale pu-

ternic legate laolaltă, pline de iubire, de afecțiune și interesați în binele și prosperitatea celuilalt. Tinerii trebuie să depună eforturi serioase pentru a se pregăti pentru viață. Iar noi să arătăm un interes real, deosebit în tot ceea ce fac, în învățătura lor, în jocul lor și chiar în prietenii lor.

Este necesar să amintim aici ceea ce practica ne învață, că pînă la vîrsta adolescenței, copiii urmează sfaturile părinților lor, iar după adolescență părinții sînt aceia care... își pleacă mai mult urechea și inima la cele spuse de copiii lor. Exemplul părinților constituie un imperativ de o mare valoare spirituală.

Inspirația divină ne spune că lucrarea cu și pentru cei tineri din biserică și comunitățile noastre trebuie considerată ceea ce este și anume, o lucrare misionară de cel mai înalt nivel și care solicită tactul cel mai deosebit, și atenția cea mai deosebită, însoțită de rugăciunea cea mai stăruitoare. Să nu uităm că cei mai puțin experimentați sînt în atenția deosebită a atacurilor lui Satana. Dar bunătatea, curtenia și simpatia care se revărsă dintr-o inimă plină de iubire pentru Hristos, va ajunge să ciștige încrederea lor, scăpîndu-i din multe curse ale celui rău.

Tinerii noștri au nevoie de o atenție mai mare decît numai o privire fugară asupra lor, sau un cuvînt ocazional de încurajare. Este necesară o muncă zdrobitoare, cu rugăciune și atenție deosebită. Numai cei a căror inimă este plină de iubire și simpatie, vor fi capabili să ajute oamenii care — în aparență — sînt fără grijă și indiferenți.

Este necesar să ne ocupăm mai mult, să studiem mai mult și să ne rugăm mai mult pentru înțelepciunea necesară în această importantă lucrare a vieții noastre.

Este necesar să fim în stare a fi sensibili față de sentimentele tinerilor noștri, să simpatizăm cu ei în bucuriile și necazurile lor, cu luptele, înfrîngerile și biruințele lor.

Se vorbește foarte mult despre diferența dintre generații, dintre părinți și copii. Putem spune totuși că dacă părinții își fac datoria lor cu iubire și înțelegere față de casa lor, nu va exista nici o diferență între generații. Dacă noi ca biserică lucrăm uniți în această importantă problemă, sub călăuzirea Duhului Sfînt, atunci profeta din Maleahi se va împlini cu noi:

„El (profetul Ilie) va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor“. Mal. 4,6.

IN AMURGUL VIEȚII

Unii dintre cei mai neglijăți membri ai familiei noastre sînt cei care s-au apropiat de încheierea vieții și experienței lor pămîntești. Se pare că simtem ispitii a uita pe aceia care au contribuit atît de mult la existența noastră — la creșterea și dezvoltarea noastră. Ne

plietisim de ei și-i lăsăm singuri și insingurați. Porunca a cincea a Decalogului spune însă categoric: „Cinstește pe Tatăl tău și pe mama ta“ și porunca aceasta nu este legată de vîrstă, ci de viață. Cît trăiesc ei avem această obligativitate.

Poate că una din experiențele cele mai mișcătoare pe care le putem trăi, este vizitarea unui azil pentru bătrîni. În aceste așezăminte se află bărbați și femei în vîrsta lor înaintată și care nu au altă perspectivă decît de a aștepta deznodămîntul final. Adesea, se refugiază în trecut și retrăiesc în amintire timpul în care erau factori de decizie și hotărîre. Unii sînt într-o continuă stare depresivă cînd se vîd uitați și de prisos. Unde sînt fiii și fiicele acestora? Unde sînt cei care au fost totdeauna

obiectul grijei și preocupărilor acestor bătrîni, lipsiți acum de ceea ce ei au oferit cu atîta căldură copiilor lor. Nu se mai găsește oare nimeni printre copiii, nepoții sau strănepoții lor care să aibă grijă acum de ei și care să-i lase să-și trăiască ultima parte a vieții lor în ambianța căminului pe care aceștia îl iubesc mult? Putem și trebuie să facem mai mult pentru bătrîni noștri. Nu este totul satisfacerea nevoilor materiale, este nevoie de căldura iubirii filiale, a asigurării că nu i-am uitat și că ne sînt, ca în copilărie, scumpi.

Și biserica are de făcut ceva pentru ei, pentru a-i face să simtă că biserica pe care ei au slujit-o, nu s-a înstrăinat de ei. Trebuie să facem bine tuturor, dar mai ales fraților în credință, sună sfatul marelui apostol Pavel. Oriciteori pot face ceva, ar trebui să fie privilegiul membrilor fiecărei familii de a sluji celor din propria lor familie. Dacă lucrul acesta nu se poate face, atunci biserica, comunitatea trebuie să facă ceva pentru ei.

Ceea ce apasă mai mult pe cei bătrîni, este sentimentul inutilității lor, și al faptului că atît pentru familie, cît și pentru societate, sînt de prisos. Filozoful Kierkegaard scria în legătură cu aceasta:

„O, singurătatea celor bătrîni, dacă a fi bătrîn însemnează acest lucru: aceasta însemnează că în orice moment o persoană vie poate privi la viața sa ca și cînd n-ar exista, ca și cînd viața a fost numai un eveniment al trecutului și că nu mai are nimic, nici un scop pre-

zent pentru sine ca ființă vie, ca și cînd el, ca persoană, și viața sa au fost tăiate una de alta, despărțite, așa încît viața este de domeniul trecutului, a dispărut și el... a ajuns un străin față de ea“.

Cît de adevărat este lucrul acesta! Tratăm noi oare pe bătrîni noștri, despărțindu-i de orice activitate, astfel încît ei să ajungă niște străini față de viața însăși? N-ar trebui — mai degrabă — să-i legăm strîns de activitatea noastră, făcîndu-le viața cît mai fericită cu puțință?

Serva Domnului spune că noi trebuie să ajutăm pe cei în vîrstă, ca să simtă că experiența lor nu s-a consumat. Faceți-i să înțeleagă că sînt încă de valoare și că încă mai au ceva de făcut în raport cu vîrsta și posibilitățile lor. Faptul acesta le va bucura inima și va face ca viața să fie încă interesantă pentru ei.

Dacă trebuie să urmărim aceste sfaturi, atunci avem nevoie să ne luăm timp și să facem planuri ca acestor scumpi bătrîni să li se dea ocazie să-și pună la schimbător experiența. Este necesar nu numai a-i cuprinde și implica în diferite activități, ci și a le da ocazia de a purta răspunderi în raport cu vîrsta și capacitățile lor. Trebuie să-i facem să simtă că sînt totdeauna bineveniți în mijlocul nostru.

Serva Domnului spune: „Cei în vîrstă, bătrîni, să rămînă în mijlocul prietenilor lor. Aceștia să aibă posibilitatea să se închine în mijlocul acelor care i-au cunoscut și iubit. Ei, bătrîni, să fie iubiți și îngrijiți de mîini harnice“.

Este o mare binecuvîntare dînd curs sfaturilor de mai sus. Avînd grijă, sau în îngrijirea noastră pe cei bătrîni, ni se oferă ocazia de a coopera cu Hristos în lucrarea milei, și pentru dezvoltarea trăsăturilor de caracter asemenea caracterului Său. Cei mai tineri pot aduce raze de soare în inimile și viața celor bătrîni. Cei a căror viață plătește tribut vîrstei, au nevoie să beneficieze de optimismul și dinamismul celor mai tineri, iar aceștia de pe urmă pot fi ajutați de înțelepciunea și experiența celor bătrîni. Mai presus de toate însă, ei au nevoie să învețe lecția unei slujiri neegoiste. Prezența unuia care are nevoie de simpatia, îngăduința și iubirea jertfitoare a celorlalți, va fi pentru multe familii o neprețuită binecuvîntare. Ea va îndulci și purifica viața familiei și va trezi în tineri și bătrîni acele calități ale caracterului lui Hristos care-i va face plăcuți, de o frumusețe divină și bogăți în comoră nepieritoare a cerului.

Așezînd în mijlocul nostru pe cei neajutorați (pe cei bătrîni și nepunctuoși), care să depindă pentru viața lor de grija și iubirea noastră, Hristos pune la probă pe cei ce mărturisesc a fi urmașii Săi. Prin dragostea și sacrificiul nostru în

(continuare pe coperta a III-a)

Jată, voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem". Maleahi 4,5-6.

Acest serios dar glorios tablou profetic al dorinței și al țintei iubirii lui Dumnezeu de a reuni inimile și viața aceluia care au fost făcuți după chipul Său descrie — de asemenea — căminul în care solia lui Ilie a fost vestită și în care misiunea lui Ilie a fost adusă la îndeplinire. Ea înfățișează situația ideală a familiei de pe pământ, și simbolizează relațiile familiale ce vor ajunge — în final — o realitate veșnică în căminul ceresc.

lor vieții familiale. Tendința (naturală și normală — până la o limită rezonabilă) familiilor, tați și mame, de a face totul, uneori chiar prin înfringerea adevărului și legalității — de a acumula mai multe lucruri, mai bune, mai moderne, etc. spre a obține ceea ce numesc ei „o viață mai bună”, se dovedește — dacă se realizează cu un astfel de preț, dezastruoasă. Sînt mulți care fac eforturi supraomenești pentru a „ține pasul cu ceilalți”. De aici nu arareori și tinerii sînt influențați a face mai mult, a obține mai mult, a gusta mai mult din... ceea ce oferă viața. Satisfacerea egoistă a plăcerilor are o putere magică de atracție și care atrage deopotrivă pe tineri ca și pe cei mai în vîrstă, și de regulă aceștia nu rămîn decît cu ilu-

adevărului afecțiuni ar face din fiecare cămin un paradis." (Idem 141-142).

RELAȚII ADECVATE

Tot mai mulți sociologi, pedagogi și oameni de știință sînt de acord că multe familii suferă din cauza lipsei de ajutor și colaborare între membrii lor. În cea mai mare parte, aceasta este consecința schimbării valorilor, cu punerea accentului mai mult pe cele ce contribuie la „lăudăroșenia vieții, cum se exprimă Scriptura. (1 Ioan 2,16). Preocuparea intensă manifestată față de alte probleme, lasă puțin timp pentru consultări comune, condiții absolute necesare pentru o cunoaștere, respectare și apreciere reciprocă între membrii familiei.

Reunirea Familiei lui Dumnezeu

Preocuparea, atenția noastră este îndreptată asupra întregii noastre familii adevărate, care trebuie să fie una în Hristos, și care trebuie să ducă la unitatea și reunirea marii familii a lui Dumnezeu din ceruri și de pe pământ.

Noi simțim sfătuiți că: „familiele, căminurile noastre de aici de pe pământ, trebuie să fie un simbol și o pregătire pentru căminul din ceruri". (A.H./363).

UN REAL SENS AL VALORII

Este o ironie și sună a cinism să faci observația că ni lădată, unele căminuri n-au fost mai confortabile, mai plăcut decorate și mai atractiv mobilate ca astăzi — și totuși mai puțin unite și cu o atmosferă în care să te simți bine, ca astăzi. Unii se întreabă cum va fi posibil ca inima părinților și a copiilor să se întoarcă mutual, unii față de ceilalți, cînd, în multe cazuri, ei abia se văd unii cu alții și atunci fugăr pentru câteva clipe. Pentru unii, poate că tocmai alergarea după așa numitul confort al căminului, să-i depărteze — în final — de plăcerea de a se bucura de el.

Serva Domnului spunea în legătură cu aceasta: „Cuvîntul cel plăcut, cel dulce — CĂMIN — este pervertit și făcut să definească ceva între patru pereți, plin cu mobilă elegantă și împodobit, în timp ce aceia care locuiesc acolo sînt într-un continuu stres, pentru a face față cerinței și obiceiurilor din diferite compartimente ale vieții". (A.H.151).

Există, în adevăr, multe forțe de dezintegrare care irump și distrug relațiile familiale. Membrii familiilor, în mod individual, sînt — se pare — foarte susceptibili și adesea cedează în fața acestor forțe, din motive subiective, de înțelegere greșită a valori-

zia unor satisfacții ce au repercursiuni puternice negative asupra sănătății lor fizice și spirituale. Cineva făcea nu de mult remarcă, că în lumea de astăzi se cheltuiește mai mult cu distracțiile copilului, decît s-a cheltuit cu educarea tatălui.

Importanța veșnică a scopului urmărit de solia lui Ilie și evidentă scurtime a timpului în care trebuie realizat scopul divin de a pregăti familia pentru căminul ceresc, face imperativ pentru părinții creștini de a dezvolta și menține un adevărat și valoros sistem creștin de armonizare și viețuire plăcută în cămin. Sora White sfătua: „Să învățăm pe copii... ca să fie create noi gusturi, să fie inspirați cu noi motive și rațiuni ale existenței. Ei trebuie să fie ajutați la aceasta de Hristos". (K.G/515).

Prin învățături și exemplu, părinții trebuie să demonstreze acea simplitate a vieții de cămin care ar trebui să caracterizeze pe aceia care așteaptă revenirea Domnului Hristos. „Părinții", spune cuvîntul inspirat, „au datoria sfîntă de a educa pe copiii lor ca să fie de ajutor la purtarea poverilor căminului, să fie mulțumiți cu o hrană simplă și să aibă o îmbrăcăminte curată și modestă... O dacă am putea fi mulțumiți cu mai puține pretenții, cu mai puține stăruințe și eforturi de a obține lucruri greu sau imposibil de obținut și prin care să scoatem în evidență persoana noastră, în timp ce lucrurile pe care Dumnezeu le prețuiește mai presus de mîrgăritare, blindețea și smerirea inimii, nu se bucură de grija și atenția noastră. Darul simplității, al blindeții și al

„N-am timp", spune tatăl, „n-am timp ca să mă ocup de educarea copiilor mei, n-am timp pentru preocupări sociale și domestice... Strigătul multor mame este același: „Nu am timp să fiu împreună cu copiii mei". (A.H./191).

„Unii părinți nu înțeleg pe copiii lor și de fapt nici nu-i pot înțelege. Adesea se află o mare distanță între părinți și copii. Dacă părinții cu tact și perseverență ar pătrunde mai profund în simțămîntele copiilor lor și ar putea cunoaște mai bine ce se ascunde în inimile lor, aceștia ar avea o influență binefăcătoare asupra lor". (Idem/190).

Serva Domnului avertizează spunînd că: „Dacă copiii nu găsesc în părinții lor și în căminul lor ceea ce ar satisface dorințele și nevoile lor de simpatie și tovarășie, atunci ei vor căuta acest lucru în altă parte". (Idem/192).

Cum ne-am putea permite să ne asumăm riscul de a pune în primejdie atât mîntea cit și caracterul aceluia ce ne sînt așa de prețioși?

UN CERC CÎT MAI LARG

Aș dori să lărgesc mai mult sfera interesului și preocupării noastre. Nu numai că sîntem răspunzători pentru și față de copiii noștri, dar vom fi făcuți răspunzători pentru toți tinerii comunităților, și deci ai bisericii noastre. Chiar mai mult decît atît. Noi trebuie să simțim povara zdrobitoare dar și privilegiul de a fi părinți spirituali, frați și surori pentru toți ceilalți, fie bătrîn, fie tînăr, care vine în sfera influenței și prezenței noastre. Noi trebuie să ne rugăm pentru aceas-

ta, căutind să le prezentăm, prin exemplu — pe toți cei ce privesc cu nădejde spre evenimentul revenirii Domnului, orice ființă omenească pentru care El a murit, este scumpă și prețioasă înaintea Lui și la fel trebuie să ne fie și nouă. În timp ce este numai drept să acordăm prioritate nevoilor imediate ale familiei noastre, Domnul Isus are în vedere un cerc mult mai larg al prezenței, influenței și lucrării noastre. „Unde este turma care-ți fusese dată?” Ieremia 13,20.

Sociologii și psihologii apreciază că manifestările unor oameni care se ocupă numai de persoana lor, constituie un obstacol puternic în realizarea comunicării normale între soț și soție, și între ceilalți membri ai familiei. Această atitudine de egoism total care se concentrează numai asupra persoanei sale, a eului său, ajunge să înstrăineze completamente pe cel în cauză de membrii propriei sale familii și nu este departe ziua când căminul acela se va destrăma.

Următoarele gânduri sînt foarte valoroase atunci cînd ne preocupăm datoria păstrării celor scumpi în cercul cel plăcut și sănătos al familiei. „Acordați copiilor voștri timpul vostru liber, alăturați-vă lor în lucrul ce-l fac, în joaca lor și în plimbările lor, cîștigați-le încrederea. Cultivați prietenia lor. Părinții să-și consacre serile în cercul cel plăcut al familiei, lăsînd la o parte grija și problemele vieții și activității voastre”. (Idem).

O bună comunicare între membrii familiei este esențială pentru sănătatea mintală și fericirea căminului și a bisericii, a comunității și este deosebit de important, ca sfatul pe care Dumnezeu L-a dat în vechime poporului Său să fie cu înțelepciune aplicat. În cartea Deuteronomului (cap. 6,3,9) se raportează porunca lui Dumnezeu de a comunica voia Sa expresă tuturor copiilor Săi și tuturor membrilor familiilor lor. Expresiile folosite aici arată faptul că această comunicare, această transmitere verbală trebuia să fie integrată în întreaga activitate a zilei. Sîntem convinși că sfaturile date de Dumnezeu sînt drepte și valabile și pentru noi astăzi.

LIBERTATE DEPLINĂ

Adevărata libertate este o moștenire legitimă a tuturor urmașilor lui Isus, dar o filozofie a vieții, care calcă în picioare rînduiele și legile, care acționează fără un control de sine, nu este altceva decît o falsă libertate și este contrară spiritului cerului.

Vorbînd despre datoria părinților de a pregăti pe copii lor pentru viață și pentru îndatoririle ei, E.G. White declară: „Prima lecție pe care aceștia trebuie s-o învețe, este controlul de sine”. (C.G./91). Este un lucru înțelesut acela a su-

uita faptul că controlul de sine se învață mai mult prin exemplu, decît a un teorie. Aceia care trebuie să exercite autoritatea, pot cîștiga încrederea acelora ce i-au fost dați în grijă, numai dacă viața lor este trăită în mod nobil, o v'ată vrednică de respect și în măsura în care au respectat pe alții. „Arată respect față de copiii tăi, și nu le îngădui să rostească nici un cuvînt nepoliticos față de tine”. (Idem, 98).

Dacă nu vom hrăni în cei tineri simțămîntul respectului de sine și încrederea în forțele lor proprii de a realiza aceste deziderate, atunci vom produce o generație slabă din punct de vedere moral și material. Este esențial deci pentru noi, de a educa pe tineri să gîndească și să acționeze pentru ei, călăuzindu-se de reguli guvernate de principiile auto-disciplinei.

Cei tineri sînt adesea dezamăgiți și deziluzionați cînd vād la cei a-

dulși practici artificiale, ireale, inconsistente și ipocrite. „Aceasta se întîmplă pentru faptul că mulți mărturisesc a crede în Cuvîntul lui Dumnezeu, în timp ce viața lor este o negare a puterii lui. De aceea învățătura Scripturii nu are o putere mai mare asupra lor. Uneori, tinerii sînt puși în situația să simtă puterea Cuvîntului. Ei recunosc valoarea iubirii lui Hristos. Ei vād frumusețea caracterului Său, posibilitatea unei vieți trăite în slujba Sa. Dar în contrast cu toate acestea, ei vād viața acelora care mărturisesc a respecta preceptele lui Dumnezeu”. (Idem 218).

Experiența religioasă care ne va conduce la mintuire nu este o responsabilitate care poate să fie pusă jos, abandonată. Acestei sînte lucrări trebuie să-i fie dată prioritate și nu poate fi transmisă altora.

Cel rău, Satana, poate să înșele pe tineri ca și pe cei mai în vîrstă, ținîndu-i captivi, după cum copiii lui Israel au fost captivi în Babilon. Dar făgăduințele lui Dumnezeu adresate atunci părinților sînt fără echivoc, și așa sînt ele și astăzi: „Da, zice Domnul, pradă celui puternic îi va fi luată, și cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și voi scăpa pe fiii tăi”. Isaia 49,25.

O SINGURĂ MARE FAMILIE

A păstra laolaltă familiile într-o plăcută armonie și unitate, în vederea apropiatei revenirii a Domnului Hristos este o sarcină deosebit de grea, dar bogat răsplătită. A reuși în această lucrare este una dintre cele mai glorioase ținte. Este

minunat adevărul că Dumnezeu a luat măsurile ce se impun ca aceste eforturi să fie încununate de succes.

Noi poate că vom semăna cu lacrimi și în mijlocul multor descărjări, dar dacă cu rugăciuni stăruitoare semănăm pe lingă toate apele, sămînța semănată nu va fi în zadar.

„În lucrarea noastră pentru cei din familia noastră să ne prindem puternic de brațul și puterea lui Dumnezeu. Să credințăm în rugăciune pe cei ai noștri lui Dumnezeu. Să lucrăm neobosiți și cu zel pentru ei. Dumnezeu va auzi rugăciunile noastre și-i va atrage la Sine. Și atunci, în ziua cea mare de pe urmă, îi puteți aduce la Dumnezeu spunînd: „Iată, eu și copiii pe care mi l-ai dat Tu”. (A.H./536).

Ar trebui ca fiecare creștin să încerce fiurul unei solemne bucurii știînd că ziua despre care vorbește serva Domnului stă înaintea noastră. Pentru acest motiv doresc să reinnoiesc apelul făcut la Dallas, cu ocazia Conferinței Generale, de a face din vineri seară, seara familiei, indiferent dacă familia este mai mare sau mai mică. Am convingerea că acest lucru ar putea deveni un izvor de invincibilă putere spirituală pentru fiecare membru al familiei și pentru biserică, în timp ce ne pregătim pentru evenimentul revenirii Domnului. Să reinnoim legămîntul nostru cu Mîntuitorul și unul cu celălalt cu aceste ocazii, pînă cînd vom fi cu toții reușiți în marea familie a cerului.

Sfînta Scriptură descrie slava și binecuvîntările vieții veșnice și ele sînt minunate. Dar porțile de mîrgăritar, străzile de aur, locașurile minunate și multele lucruri reale făgăduite, sînt — se pare — fără de valoare, comparate cu valorile eterne ale relațiilor cu Dumnezeu Tatăl, cu Mîntuitorul nostru și cu Duhul Sfînt, cu ingerii, cu sfinții din fiecare națiune, limbă și popor și cu familiile noastre.

În timp ce așteptăm împlinirea făgăduinței divine, ne străduim a înțelege și a fi înțeleși. Comunicarea umană în cea mai bună formă a ei se pare totuși că este greșită și inadecvată. Adesea înțelegem greșit motivele și înțelegem greșit acțiunile. Dar cînd Domnul Hristos va veni, El ne va învăța ce înseamnă — în adevăr — a comunica: „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin”. 1 Corinteni 13,12.

Aceasta înseamnă că nu vor mai exista familii destrămate, sau relații distruse. Integritatea și un caracter sănătos vor fi universale. Integrarea fizică, intelectuală, socială, și spirituală va face din cer și veșnicie, o perfectă realitate.

SFÎRȘIT DE CALE

Durerile fizice, suferința psihică, stresul emoțional și neliniștea spirituală fac ca existența unei mari părți din omenire să fie dureroasă. În lăcașurile veșniciei, orice formă de suferință va dispărea. Simțămîntul vinovăției, care este greu de suportat, va fi lăsat la o parte, prin harul lui Dumnezeu și prin iubirea lui Isus, el va fi completamente eradicat din dreptul celui păcătos. „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dinții au trecut“. Apoc. 21,4.

Domnul Isus este gata să-și implinească făgăduința Sa. Ținta este ca întreaga familie să fie întreagă, sănătoasă în Hristos, unită cu toată familia lui Dumnezeu din ceruri și de pe pămînt. Este timpul ca familiile de sus și de jos să se unească în jurul scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Gînduri asupra căroră să meditim

1. Care sînt principalele bariere în calea comunicării în familie?
2. Ce idei pot fi sugerate pentru îmbunătățirea lor?
3. Ce activități pot fi folosite pentru a face din vineri seara, o seară a familiei.
4. Cum pot părinții să realizeze planul divin pentru familiile creștine?
5. Cum pot fi folosite mijloacele mass-media ca să fie niște stimulente și nu obstacole în calea întăririi familiei.
6. Cum se poate promova hrănirea spirituală printre membrii familiei noastre?

* * *

VLĂSTARELE ȘI BĂTRÎNII FAMILIEI LUI DUMNEZEU

(urmare din pag. 18-a)

favoarea copiilor Săi în nevoie, noi demonstrăm adevărata noastră iubire pentru El. A-i neglija pe aceștia, înseamnă să ne declarăm ucenici falși, străini față de Hristos și iubirea Sa.

Aceștea sînt adevăruri tari. Neglijîndu-ne datorita față de cei bătrîni și neajutorați din căminurile sau comunitățile noastre, noi pierdem binecuvîntarea cerului ce ne era rezervată nouă și copiilor noștri.

Este o certitudine faptul că tinerii și bătrînii familiei lui Dum-

„Nu te teme, căci Eu sînt cu tine; nu te uita cu îngrijorare căci Eu sînt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.“ Is. 40,10.

Aceasta era cea mai îndrăgită făgăduință a lui Dumnezeu pentru fratele Vasile Zamfir, pastor-pensionar din comunitatea Galați, care a trecut la odihna temporară în patul de pulbere al acestui pămînt.

Ca fiu distins al Dunării, născut, crescut și educat pe malurile marelui fluviu, în orașul Galați, a văzut zorile luminii vieții la 10 oct. 1897. Un suflet mereu doritor a cunoaște, a se instrui, încă din fragedă tinerețe — la 26 de ani — acceptă solia adventă și este botezat în anul 1921. Această dată este menită să devină o adevărată cotitură a vieții sale, deoarece intrînd în frumoasa lucrare a evangheliștilor cu cărți, devine un om al începuturilor bisericii noastre, în

nezeu, au nevoie de ceva mai mult decît numai o atenție fugară. Ei au nevoie de o grijă plină de iubire din partea noastră, față de problemele lor.

Meditînd și rugîndu-ne pentru aceste probleme subliniate în această prelegere a săptămîinii noastre de rugăciune, să rugăm pe Bunul Dumnezeu să ne dea curajul necesar a face ceea ce este drept față de cei scumpi ai noștri.

Gînduri asupra căroră să meditim

1. Este oare drept ca biserica, comunitățile să acorde prioritate în facerea binelui celor ce formează familia bisericii lui Dumnezeu? Dacă da, de ce?

părțile de centru și sud al Moldovei.

Experiențele lucrării făcute îl promovează, ridicîndu-l neconținut pe treptele avansului său spiritual cît și pe ale ierarhiei bisericii. Astfel că în anul 1939 fiind avansat ca pastor, este numit consilier la Conferința Moldova de Nord și apoi în 1940, ca președinte al aceleiași Conferințe la Eacău. Coboară apoi la Galați ca președinte și consilier la Conferință pînă în 1960 cînd iese la pensie.

Pastorul Vasile Zamfir a avut un suflet deosebit. Cei 60 de ani pe care i-a trăit în nădejdea adventă, au zidit un suflet mare în el. Cine dintre noi nu i-a cunoscut inima plină de simțire cu cei în nevoie și simpatie față de toți? Distins ca om al păcii și bunelor relații, acolo unde mergea el pacea și armonia frățească se restabiea aproape întotdeauna. Era sfătos și plin de interes în problemele celor care apelau la ajutorul său, caracterizîndu-i în mod deosebit delicatețea cu care trata pe toți frații.

Credincios pînă la sfîrșit și depînîndu-se în Acela pe care și în care s-a încrezut, depune și dînsul coroana acestei vieți pasagere în mîinile Mintuitorului său, Căruia și-a consacrat viața, în înșorita zi de 1 mai 1981. Iar în ziua de 5 mai acest demn fiu al Danubiului, tot aici în Galați, orașul său natal, este încredințat țărîinii neființei sufletului său, condus fiind de frățietatea din Galați și de fr. C. Chiorescu, președinte al Conf. Bacău, fr. Popescu Nicolae secretarul Uniunii și de pastori E. Roșca, D. Dumitrașcu, A. Vrînceanu, M. Baci, care au evocat rînd pe rînd făgăduințele lui Dumnezeu și măreția nădejdi advente, în care sperăm, trăim și lucrăm.

Comitetul Uniunii

2. Ce înseamnă ad vărata noastră înțelegere față de cei tineri sau bătrîni? Include oare aceasta chiar pe aceia care nu sînt de acord cu noi în unele probleme, în atitudinea și comportarea lor față de noi și care ar putea să constituie o povară pentru noi?

3. Care sînt unele din practicile pe care ar trebui să le schimbăm în viața noastră, de cămin, pentru a face mai strînsă legătura noastră familiară?

4. Care sînt compartimentele în care noi putem să îmbunătățim relațiile noastre cu cei bătrîni din jurul nostru?

5. Ce binecuvîntări, am pierde dacă am neglija pe bătrînii noștri părinți și frați?

* * *

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
de Redacție format din : D. Popa, redactor-șef ;
Oct. Coconcea, secretar de redacție.*

*Membrii : N. Popescu, Al. Constantinescu,
St. Radu, I. Moldovan și M. Chișu.*

*Redacția și Administrația :
Eucurești, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65*